

OBSAH

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání	2
Paradajs Cross 2015	10
Saský týden.....	15
UTAH 2015 - Když poušť pouští.....	19
PROHNILÁ HORA	26
Vysoké Tatry 2015	31
Dachstein 2015 Adámkova chata	33
Skotsko – lezecký ráj sebemrškačů.	35
Jak jsme zase jednou přežili	41
ZATMĚNÍ SLUNCE NA WILDSPITZE 27. 3. 2015	44
Jedna zimní šílenost	47
Tatry 6. – 10. 10. 2015.....	50
Alpy 2015.....	54
Český pohár mládeže Jičín.....	56
Jak je dobré mít dvojku	60
Výprava na Unterholz.....	62
Rozlučkové Sasko	66
Letní procházka Wilder Kaisrem s trochou povídání.....	69
Báje o Kladivu	71
Rok našeho kroužku v heslech dle stránek <i>lkp.cz</i> :	75

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání

(14. pokračování)

No a jsem tu zase se svým nekonečným seriálem, ale snad nebude delší jak americký Dallas (nebo naše Ordinace v Růžové zahradě). Tentokrát jsem vyrazil na špacír až na začátku prosince, počasí je však skoro zářijové, po mrazu a sněhu ani stopy. Ale podle meteorologických prognóz nemá sněžit ani v prosinci včetně Vánoc, dokonce ani v příštích letech. Jen maně si vzpomínám, že jsem kdysi kdesi četl, že teprve před 20 lety ve Skotsku zrušili oficiální zákon, podle kterého každý, kdo předpovídá počasí, může být upálen jak čarodějník. Inu, stará dobrá Anglie.

Prachovská Jehla – především z pohledu laické veřejnosti určitě nejznámější skalní útvar Prachovských skal. Byla již od turistické i horolezecké nepaměti objektem fotografů, stala se neodmyslitelným symbolem prachovského skalního města i logem místního Lezeckého kroužku. Její charakteristický štíhlý tvar s ostrým vrcholem lze hezky pozorovat především z vyhlídky Českého ráje. Pěkně „jehlovitě“ však tento vršek vypadá i od západu od paty Fráňovy věže, tento pohled všichni dobře známe z našich průkazek ČHS. Dokonce se stala místem vraždy, když podle spisovatele Josefa Škvoreckého natočil v roce 1965 režisér Ivo Novák v Prachovských skálách detektivní povídku „Smrt na Jehle“. Když jsme jako začínající lezci tento film v televizi hltali a spolehlivě poznávali všechny využití skalní realie, bylo pro nás zklamáním, že za „Jehlu“ posloužil vrchol Americké věže a některé pasáže filmu se odehrávaly dokonce pod převisy hruboskalského Větrníku. I způsob vraždy pomocí dlouhého pendlu na laně byl ve skutečnosti zcela neproveditelný, ale šlo tu především o uměleckou licenci. Je určitou kuriozitou, že si tu mezi několika známými českými herci zahrál epizodní roli horolezce i Petr Prachtel.

Vrchol skutečné Jehly poprvé pokořil drážďanský lezec Walter Barth, který se narodil 14. 11. 1905. Část svého horolezeckého života prožil ve stěnách Česko-saského Švýcarska zpočátku na německé, později i na české straně labských pískovců. Staré horolezecké pořekadlo říká, že nejkrásnější věcí na světě je starý horolezec. To pro Waltra Bartha platí plným právem, zemřel až v roce 1990.

V letech 1928 – 1929 se Barth se svou lezeckou skupinou pohyboval i v Českém ráji. Na impozantní hruboskalský Dračí zub vylezl v roce 1929 těžkou cestu po něm dodnes pojmenovanou a mezi lezci známou jako „Barthriss“. Jde o fest těžkou (ani ouzkou, ani širokou) spáru, ze který jste v nejobtížnějším úseku byli stále na vypadnutí, proto i v současných průvodcích je za hodnotných VIII. Byl jsem v ní jen jednou v životě v dobách své lezecké puberty a dodnes nemůžu zapomenout, jak jsem klíčový úsek nad prvním kruhem lezl zoufalým a již nikdy neopakovaným způsobem pomocí hlavy a levé ruky přes ucho ve spáře. Výsledkem pak byla nejen krvavá ruka, ale i pravé ucho. Co člověk nevymlí ve chvíli nejvyšší nouze.

O rok dříve navštívil s několika saskými spolulezci Walter Barth i náš Prachov a během jediného srpnového dne natrhl prdel všem tehdejšími místními borcům, protože dokázal v jednom dni zdolat oba doposud nepokořené vrcholy Jehly i Čapky.

Než se budu věnovat Barthovu prvovýstupu na Jehlu, je nutno připomenout, že část jeho drážďanského družstva si odskočila dál do Skalního města a od jihu poprvé vystoupila na Sluneční věž.

Dodnes máme v první cestě na Jehlu pouze jeden kruh, a tak také vypadala po Barthově prvovýstupu, který následoval hned po zdolání Čapky. I když si svůj prvovýstup ze sedélka zajistil právě lanem z vrcholu Čapky a hladký úsek pod kruhem přestavěl, stále jeho výstup na tehdejší dobu zasluhuje údiv

a uznání. A nic mu neubírá ani fakt, že i od kruhu si Waltr Barth do stěny nechal postavit. I když tento počín saských cizáků jistě místním lezcům řádně pohnul žlučí, nebyl v této době mezi nimi žádný, který by dokázal výstup zopakovat. Prvního přelezení se tak tato cesta dočkala až v roce 1933 od pražských lezců. Ale i ti si tehdy cestu náležitě ulehčili, když do spárek dolních partií i v sedélku natloukli několik skob a kroužků. Poslední skobičku navrtali do balvanu pod kruhem a zacementovanou jamku po ní dobře známe, protože do ní všichni v tomto hladkém kroku stoupáme. Podle vyprávění horolezce Franty Pašty se na vrchol nějaký čas dolézalo za křehkou krajku, po jejímž zničení pak někdo na vrcholové hraně vyškrabal malou hlubokou, dnes však již poněkud mizející kapsičku. Každopádně jde o nádherný a úžasně exponovaný výstup, který byl po řadu let považován za jeden z nejtěžších na Prachově.

Navíc po úspěšném zdolání Čapky a Jehly Sasíkovi Waltru Barthovi náležitě narostlo sebevědomí, a tak se pokusil o další místní a doposud panenský vrchol, kterým nebylo nic menšího než Obelisk. Logicky začal zřetelnou spárou od jihu, kde dnes začíná populární Havlíkův „Jižní traverz“. Z míst, kde je dnes 1. kruh, se Barth vydal málo jištěným terénem doprava podél pokračující spáry až na jihovýchodní hranu na malý balkónek, kde teprve zatloukl svůj první kroužek. Dalšímu postupu však údajně zabránil pořádný lijavec a tento pokus o prvé lezecké zdolání štíhlého Obelisku tak zůstal neúspěšný, protože se Waltr Barth do Prachovských skal už nikdy nevrátil.

Po několika variantách ve spodních partiích Barthova výstupu si Jehla na další novou samostatnou cestu musela počkat téměř celá tři desetiletí do 7. září 1957, kdy se na střídačku probili jižní stěnou tehdejší pískařská esa Joska Čihula a Franta Kroupa. První kruh se Čihulovi podařilo zasadit hodně vysoko v dost málo jištěném terénu, při jehož navrtávání prý dokonce seděl v tenkých hodinách, které však záhy někdo ušlápnul. Další úsek se však ukázal i pro takové ka-

capacity málo chytovatý, a tak byl Franta Kroupa nucen dát (jistě s krvácejícím srdcem) už po 2 metrech další kruh. Pak se však pokračujícímu Čihulovi zadařilo a 3. kruh byl osazen až na začátku krátkého sokolíku. Z jeho konce se zajímavým rozporovým krokem dalo dosáhnout do podvrcholové police a posledním nepříjemným krokem Joska uchopil vrchol s mohutným původním slaňákem. Po prvovýstupu šli prý oba borci na oběd, po něm se však ještě jednou k Jehle vrátili a zhotovili ke své čerstvé cestě variantu. Franta Kroupa vyvrtal na nástupní jihozápadní hraně velké hodiny a Joska po výrazné římse odtraverzoval ke svému 1. kruhu. Podle Koťase to ale prý bylo obráceně – 1. kruh byl zprvu osazen z traverzu a teprve dodatečně po slanění byla cesta vylezena přímo, což se mi zdá i daleko pravděpodobnější. Ale ať to bylo jakkoliv, pro Čihulu to byly spolu s jeho „Sokolíky“ na sousední Rektorky jediné prvovýstupecké stopy ve zdejších stěnách.

Dalším lezeckým skvostem na Jehlu se stala „Západní hrana“ nebo „Západní cesta“, která by se však měla jmenovat spíše „Jihozápadní“. Autorem byl tehdejší „král“ prachovských prvovýstupů Jaroslav Havlík. Spolu s M. Růžičkou se vydali na počátku října roku 1962 podél jihozápadní hrany přes 2 kruhy na vrchol. Ani tato linie se neobešla bez tradičních vrtaných hodin pod 2. kruhem, ale taková už byla doba a pravidla si vlastně tvořily tehdejší lezecké špičky samy.

Tato cesta je krásná a poměrně zajištěná. Zvláště z pohledu od západu jsou v ní horolezci velmi efektní, i když ještě parádnější je pohled z Rektorek. Zvláště frekventovaně se na fotkách této cesty vyskytuje Zdeněk Koťátko, který ji měl vstávaje lehaje po paměti fest nachozenou (přiznávám, že já později taky). Zvláště pikantní je jedna fotografie, na které Koťase v úseku mezi kruhy jistí od prvního v ladném posedu vždy elegantní Dana Havlíková. Jedině Zdenkova zkušenost zřetelně nechává Danu s úsměvem a klidnou, přestože právě v tomto

čase byla v pátém měsíci těhotenství, což ovšem svému spolulezci skromně zatajila. Ale protože Kořas na fotce již bezpečně drží hodiny pod 2. kruhem, nebezpečí, že by byl Mára po pádu lezce na jističku potracen přímo ve stěně Jehly, už byla jen velmi malá.

Středem údolní stěny vede spára, zpočátku široká, výše se zužuje a zahýbá doleva. Poměrně vysoko před jejím ohybem byla po řadu let nad vrtanými hodinami skoba od Vládi Krupičky. Tu v roce 1971 vyměnil za kruh Zdeněk Kořátko, protože si všiml, že nad kruhem začíná jemná trhлина vedoucí do členitějšího terénu. Proto dál vyslal svého nadějného a více jak talentovaného žáka „Cháru“ Vláďu Charouska, který nejenže těžký úsek nad kruhem zdolal, ale dolehl až na konec výrazného kouta, kde byla dobrá lanovice. Dnes by se tam jistě dal další kruh (a možná ne jeden) a hnalo se to dál přímo. Holt ale tehdy právě kulminovala „doba minimalizace železa“, proto Chára z konce kouta vytraverzoval doleva pod kruh „Normálky“ a byla z toho „Údolní cesta“. Je to hodnotný výstup, ale právě jen jediný kruh jí do budoucnosti žádnou popularitu nezajistil a do dneška má stále jen minimum přelezů.

Po pár měsících se mi zdařilo její první opakování a při této příležitosti jsem si znovu položil otázku, proč ještě nikoho nenapadlo od kruhu pokračovat spárou dál. Tenhle nápad jsem pak po pár letech realizoval se Standou Šilhánem při prvovýstupu na Čapku.

Na konci 60. let se vydal Milan Ent do dlouhé hladké spáry v pravé části údolní stěny a nad její konec dal kruh. Tento projekt pak zůstal po řadu let opuštěný už jen proto, že se do nejištěné široké spáry nikomu moc nechtělo. Vytyčená linie se nám s Honzou Ďoubalem líbila, navíc nahoře při severozápadní hraně byl kus šikmé spáry, která se dala dobře využít. Do nástupní spáry ke kruhu jsme proto vyslali objednanou „umělou pomůcku“ z Adršpachu Aleše Skaláka. Dál jsem se vypravil já a po pár metrech dolehl k oblým talířkům, kde

se dalo dobře zavrtat na 2. kruh. Šikmou trhlinu zdolal Honza a přes 2. kruh Havlíkovy cesty bylo dosaženo vršku. Tak vznikla cesta „Fata morgana“, protože díky optické hříčce čarovné víly Morgany jsme si občas mysleli, že vidíme chyty, které tam pak ale nebyly.

Další cesty na Jehlu se narodily až v 90. letech, větší popularitu ale už nezískala žádná z nich. Až na jednu výjimku také šlo pouze o vynucené linie využívající pouze prázdná místa.

Nejprve se do jižní stěny vpravo od Čihulovy cesty v roce 1992 vypravil tandem Miroslav Pěnička a Josef Vilimovský a přímo přes 3 („Kameníkovy“) kruhy dali prvovýstup za IXb. Nelezl jsem to, už jsem na podobné hrůzy dávno neměl, takže jsem tuto linii znal jen z častých slanění. Akorát mi nikdy nebyl jasný úsek okolo posledního kruhu, ale určitě si s tím chlapci nějak poradili.

S dalšími novými cestami na Jehlu se doslova roztrhl pytel v roce 1994, a to díky Pétovi Mockovi. Aby zrovna on neměl na slavnou Jehlu nějakou tu svou cestu!

Z jeho tří linií má však logiku je jedna jediná a tou je „Zdenál Šlachta route“ za IXc. Vpravo od „Údolní cesty“ je skutečně volný flek, kterým dokonce vedou spárky a sokolíky a bylo překvapivé, že se sem do té doby nikdo nevypravil. Možná se opticky zdály sousední cesty přece jen blízko, ale na druhé straně v tehdejší době už na Prachově vznikala řada daleko horších píčovin. Mocan prošel celou stěnou za cenu 5 kruhů občas dost blízkých, ale to už dnes tak nikoho moc nedráždí jako kdysi. Nad 5. kruhem však prvovýstupce zastavilo kompletně hluché místo, které bohužel odolalo i všem Pétovým kouzelnickým rajbasovým finesám. Nezbývalo než utéct doleva ke kruhu „Normálky“ a pak se zase vrátit doprava do stěny k 6. kruhu a následně vzhůru na vršek. Veliká škoda, že tahle nouzová objížďka celou jinak nádhernou linii totálně zkazila.

Zbývají už jen dva další Mockovy prvovýstupy.

Cesta „Komédie starců“ vpravo od klasické „Jižní cesty“ má pěkný samostatný nástup a logickou linii až ke 3. kruhu. Pak však následuje hladká tabule s posledním 4. kruhem a tady bohužel veškerá logika končí, protože se holt musí křečovitě utéct někam do stran, aby se dosáhlo vršku. Škoda. Mohlo se to podle mě nechat jako zajímavá vyvážená varianta bez vlastního konce. Jinak geniální Mocan touto dobou v honbě za prvovýstupy za každou cenu dost ztrácel soudnost. Ale co, oni se ty stařecké komedie nakonec nevyhýbají ani řadě z nás.

Poslední Mockova cesta „Woodstock“ začíná chytře na údolní straně západního pilíře podél tupých sokolíků. Pak Mocan našel doprava na pilíř a dal 3. kruh, čímž mě však oprávněně nasral, protože po této hraně vede už od roku 1987 moje bezkruhová „Západní diretissima“, kterou jsem zhotovil s Honzou Macounem. Asi bych tam ten dodaný kruh vydejchal, kdyby se Petr nějak omluvil. Jenže on nic a navíc dál pokračoval z balkonu pod západní stěnou na severozápadní hranu a tam namlátil další 3 kruhy, když kličkoval okolo „Faty Morgany“. Tu 2x překřížil a jeho kruhy se tak v naší cestě dají běžně použít. Jinými slovy nám tak naši „vílu“ pěkně zkurvil. Když jsem ho pak na jeho neslavný počín upozornil, dokázal už jen trapně plkat. Doufám, že své prvovýstupecké aktivity zabalím dřív, než dospěju k podobným smutným derniérám.

Poslední samostatnou linií byl výtvar Pavla Nováka a „Střihouna“ Vládi Střihavky z roku 2002. Vydali se přímo do nejištěného sokolíku „Varianty střelců“, který (naštěstí se souhlasem autorů) dojistili vlastním kruhem. Pak pokračovali přímo s dalším kruhem přes trojúhelníkovou plotnu (odtud zřejmě název cesty) a 2. kruhem cesty „Sekera“ a nakonec ještě stihli jeden poslední kroužek na útěku do Normálky. I když to bude určitě často těžké lezení, je to jen takové prapodivné kličkování přes několik starších cest, které akorát likviduje poslední

prázdná místa v údolní stěně, ale to je snad všechno. Severní zeď Jehly se tak stala dost nepřehlednou, kde (podobně jako v severní „Smítkárně“) nepoučený lezec těžko bez zřetelného schématu v průvodci pochopí, který kruh ke které cestě vlastně patří.

Ale dost už prvovýstupů a na závěr o něčem veselejším.

Kdysi za dob mládí jsme se odvážně rozhodli, že by bylo zajímavé na vrcholu Jehly jednou přespát. A tak jo. Byli jsme tři a vytvořili jsme si jakési visuté bivaky zhotovené z fůry lanovic, protože spací sítě tehdy ještě nebyly. S podvečerem jsme si nejprve radostně notovali, jak že je ten západ slunce z vršku Jehly úžasný a o co se ti cepři doma v postelích u televize okrádají. Pak jsme skvěle povečeřeli, popili a bohatýrsky močili do údolní stěny. S pokračujícím večerem jsme však stále hledali pohodlnější polohy a pozice na úkor svých tábořících sousedů. Ještě před půlnocí se objevila „ponorka“ a začali jsme se hádat, kdo má lepší spací flek. Pak jsme se dokonce dohodli, že si všichni rovnocenně sedneme obkročmo na ostrý vrchol a budeme si vyprávět o lezení. Časem však začala protestovat naše tehdy ještě produktivní pohlavní ústrojí, tak nakonec zvítězil konsenzus, že nejlíp je fakt doma v posteli (i bez televize) a spát na Jehle je prostě čurákovina. A jak řekli, tak udělali, za hodinu jsme byli všichni doma pod peřinami. Ale všem ostatním jsme to později srdečně doporučovali jako super zážitek.

A ještě jeden fenomén, který už dnes není zdaleka tak atraktivní jako kdysi – Hore Zdary! Co bylo vždy radosti nad úlovkem nějakého toho prvního výstupu na věž v kalendářním roce. A co teprve, když těch Horezdarů bylo na nějakém opuštěném zarostlém čuvaksu hned několik najednou! A mít dokonce Horezdar na proslulé Jehle, o to se dokonce soutěžilo! Proto jsme kdysi s Honzou Lachmanem hned 1. ledna za rozednění vyráželi do Normálky a se zmrzlými prsty, ale šťastní zapisovali na Jehle naše HORE ZDAR. A nikdy neza-

pomenu, jak si jednou Honza na Nový rok ráno přisedl na můj motorový dopravní prostředek zvaný „píst“ neboli „ohnivá židle“, ale nějak se zapomněl řádně přiobléci. Když jsem jej pak dobíral u kruhu, tak Honza dorazil jen v tenké košili, protože v kabátu se to podle něho prostě nedalo. Dodnes mám před očima na vrcholu Jehly sedícího promodralého Honzíka s jektajícími zuby, pro kterého prostě neexistovalo to vzdát. Takoví byli kdysi v prachovských stěnách skuteční skalní hrdinové!

Tak čus za rok na Čapce.

Zdeněk Petráň

Paradajs Cross 2015

Stejně jako každý rok i v roce 2015 jsme se dočkali po dlouhé zimě na překližce měsíce dubna. Ten mimo jiné oznamuje zahájení pískařské sezóny v Českém ráji. Český ráj je pro pískevce nadšence jedno (ne-li možná úplně nejlepší) z míst, kde skála čumí z lesa skoro všude a prakticky na každém místě v "Ráji" je na co vylízt nebo něco, za čím tam chcete zas a znova!

I proto napadlo nadšené členy z lezeckého oddílu z Mnichova Hradiště uspořádat "přes-polní" klání po čtyřech oblastech Českého ráje ("Drábky", Příhrazy, Hrubice – kolem Kapelníka a v "Dračkách" a na Prachově). Řekli byste si, co na tom? Čtyři oblasti v "Ráji", písek jako písek?! Všechny oblasti jsem už navštívil a pár cest v nich i vylezl. No jenže! Co když se k tomu přidá, že mezi oblastmi se musíte přemístit na byciklu, vylézt aspoň na jednu předem danou věž v každé z nich (ještě když před startem nevíte ani to, kde je v dané oblasti najít, nebo jak se do dané oblasti nejlíp přemístit) a to všechno máte stihnout od devíti hodin ráno do osmé hodiny večerní, to už nevypadá jako něco pro nějaký fajnovky, že? Ale přesně takhle to kluky z Hradiště napadlo a byl z toho závod jménem Paradajs Cross!

První III ročníky šly bohužel mimo naši pozornost buď díky křížení s jinou akcí, nebo kvůli tomu, že to ušlo (bohužel) naší pozornosti. I letos to dopadlo tak, že se termín překrýval s legendárním Ádr fotbalem, který jsme už tolikrát vyhráli a "historicky" jsme nejúspěšnější tým... Tým se ale postupně rozpadal a rozpadal, až bylo jasné, že budu vůbec rád, když se mnou někdo utvoří dvojici na Paradajs. Nakonec vše dobře dopadlo, já ulovil Michala Mazáčka a mohli jsme se společně těšit na sobotu 6. 6.

Na sobotu hlásili "mírné" tropy (něco kolem 30 °C ve stínu) což odradilo třeba Ještěra s Adélkou od účasti... My jsme si ale řekli, že je jedno, jestli bude 25 nebo 30 stupňů, protože tak jako tak bude teplo a stejně se po cestě schladíme v nějakém rybníku, máme jich tu přece tolik!

Na Olšinu, kde je start závodu, přijíždíme cca 30 min před startem, davu lidí, který jsem tu čekal, tady rozhodně nejsou! Dvojic do závodu se nakonec přihlásilo šest (z toho dvě smíšené), takže na startu to bylo velmi přátelské! My jsme s Mazim šli do závodu "bez taktiky", jediná taktika byla: stihnout cíl, vylízt, když se podaří, tak aspoň tři cesty v každé oblasti, dát si u toho nějaký pivo a vykoupat se v rybníce.

Už ale na prvním rozcestí mě chytá trošku panika, "všichni" závodníci hned na prvním rozcestí jedou buď doprava, nebo doleva... „Do pr..., Mazi, co budu dělat, ty víš, kudy se vůbec jde k těm skalám a který to jsou? Hmm... Ne... Párada!“ Říkám si, budu ztracený už kilometr od startu, a trošku si říkám, že ta naše "startovní" příprava nás dožene! :)

Naštěstí se ale za nás přeci jen jedna dvojice zapojila, tak jsme se jich chytli až pod Drábský masiv.

Jóóó, na ten už jsem lezl, povídám, támhleto (bylo to už teda sakra dlouho s Kubou Jedlou) VIII přes tři kruhy, nejtěžší od třetího nahoru, jdeme na to!!! Už před závodem jsme si řekli, že všechno tahám já, takže výběr je čistě na

mně. Paměť si to ale pamatovala dobře, po dost krátký chvíli scházíme z Drábského masivu a přitom už okukuju Drábský sloup, hned od cesty pěkná hrana s kruhem (vůbec nevím, co to je, ale je to krátký a vypadá to lezitelně), po dolezení říkám, taková normální stará sedma z Prachova. Jsem mile překvapen, že jsme zdolali VIIc. Při dobírání Michala už kluci opouští Drábky a jedou dál... Říkám si, ty jsou ale sakra rychlí! Až pak jsem se dozvěděl, že šli na jednu cestu s tím, že když zbyde čas, se tam pro další vrátí.

My ale začali závod excelentně, dalšího jsme odškrtli Drába, kde jsem nejdřív rychle zapytlil Pianissimo a pak vylezl docela dost těžkou hranu za VIIb, pak dle předem určených věží zbývala Čínská věžička a Zeď, aj ty jsme odškrtli! Začátek tedy z říše snů 1x VIII, 2x VIIc a 2x VIIb, všechno vylezeno, posekáno, jedem dál!

Přejezd do Příhraz pod skalami nás ale oba překvapil, čekali jsme to kratší a méně úseků v hlubokém písku. A já už předvedl svoje cykloschopnosti při odjezdu, kde jsem hodil pěknou kysu a náramě se u toho zamotal do kola, což významě pobavilo Maziho!

Po příjezdu jsme dali rychlý pivo "Pod Kaštanama" a šli na to. Asi jediná část Příhraz, kterou znám víc než dobře, byla právě ta, co ji vybrali organizátoři. Hned jsme mlaskli Poštovní tajemství za VIIIb-c na Sedmou věž, rychle slanili za strom a ještě než byl Michal dole, jsem už lezl navázanej ke kruhu na Kejvačce na protější věž. Tu jsme mrskli taky náramě rychle, jenom já se lekl, že jsem o železo, co tam narostlo, prokousnul botu! Další byla hodně vyšlapaná Údolka na Františka, kde už pěkně smažilo sluníčko. Nejprv jsem si říkal, že už zase pojedem dál, ale nakonec obhlížim rovnou z Františka nějakou cestu na Železný věže přes tři kruhy. Je sice dlouhá, ale myslím, že jsem, zatímco to Mazi vylezl za mnou, vykoulal tak dobře směr a chyty, že to nebude taková práce, a taky že nee!

Slaňujem, koukám na hodiny, pak koukám znova na hodiny a můj údiv při pohledu na ně je docela velikej! Nevim, jestli se mám smát nebo se smát dvakrát tolik! :) Hodiny ukazují 13:40!

Ten čas letí jako čuně!!! Jestli jsme to do teď chtěli brát výletnický, tak teď už nemůžem, protože jinak hrozí, že to nestihnem!

Ryhlé pivo Pod Kaštany podruhé, já stíhám ještě jednu "tyčinku" Unterholz a jedem na Hrubici, oblast Kapelník. Oba jsme s Mazim docela sportáci, takže přesun na kole nám nečiní větší potíže, akorát vedět kudy. Ale nějak jedem, směr máme dobrej, až se dostanem na cestu, po který, jak se oba shodnem, jsme už jeli... Po dalších pár minutách mně Mazi říká, tady to nepoznávám... Já taky nee..., nikdo ale nikde, takže jedem dál. Nakonec potkáme dva pány (máme dost štěstí, jsou to znalci!)). Povídají, že když pojedem tadyhle, tak vyjedem u Arboreta a tam my moc chcem! Vynikající! Jedem jako draci, vyjíždíme, sjíždíme, a to už Mazi oznamuje, že támhle v lese nad námi je Kapelník. Krátká orientace, to už si to šlapem do prudkýho kopce k nějakým věžím.

První míjíme Kořenského věž, pak dojdem pod Čarodejnici, tam si vyhlížím Vernerovku za VI, pěkná cesta s těžším výlezem, pak jdu zkusit štěstí na vedlejší Smutnou a její Severozápadní stěnu za VI, docela "psycho", cesta cca 10 metrů bez kruhu, když nejtěžší je výlez... ten když prvně uvidím, hlasím Mazimu, ať je připravenej na oběhnutí! Nakonec ale s klidnou hlavou zvládnou vrcholový výšvih, pak se rozhodem pro rychlou IV na Nábožnou a přejíždíme přes "Saharu" do Draček.

I tam jsme to trefili nejlíp, jak jsme mohli, s velkou slávou přicházíme pod Indiána, kde nastupuju do od pohledu pěkně vypadajících Kukaček za VI. Šestku bych si však představoval docela jinak a ten záverečný rajbas asi tak za devět nakonec oblézám (asi jako všichni toho dne) po větvi stromu, vůbec ne lehká cesta!!! Při odchodu z oblasti potkávame kluky z Drábek a ty nám povídají, že

jsme se nějak minuli na tom Prachově, my se začnem docela smát, že jsme se neminuli, že my tam teprv teď jedem! :) To hodiny ukazují skoro 17 h!

Mazi proto rychle rozhoduje, že se vyhnem všem kopcům a najíždíme na státovku, pak že pojedem přes Březku na "Pařící" a pak že už je to na Skautský a k Táborský kousek (jediný náš plán byl nechat si Prachov na konec, ten známe a vylezem to tam rychle), tam vylezem nejspíš už jenom jednu cestu a pojedem pak tryskem zpět na Olšinu!

No co čert nechtěl, po pár kilometerch na hlavní pic a najednou jedu po prázdným kole... Nabíráme pěknou strtátu cca 45 minut a teď už zrychlujem na nejvyšší rychlostni stupeň! Při výjezdu z Jinolic proti nám jede smíšená dvojka, to ale hodiny ukazují 18:10! Rychle vylízt Severní stěnu na Malou Skautskou, přišlo mi, že takhle rychle jsem tam ještě nikdy nešel do toho kopce! Rychlý vylezení a slanění a zpět u kola jsme v 18:45, hustý, říkám si! Pěkná hodina a kousek na přejezd.

Vyrážíme přes Laholi na Blata a přes Mladějov, Libošovice a Podkost, pomalu ukrajujem porci kilometrů. Pak už vyjíždíme v Žehrově, kde jsme před pár hodinama křížili cestu na Hrubici, letmo kouknu na hodiny, 19:35, už začínám věřit, že to stihnem. Pro jistotu se radši rozhodnem jet trošku delší cestou po asfaltce než písečnou cestou pod skalama. Ždár... to už začnou z lesa vykovat skály, Doubrava... to už vidíme Drábky... Mazimu už trošku začíná docházet, takže jedu několik metrů před ním, ke konci už asi víc, protože ho ani nevidim... V mírné stoupaní do Olšiny už melu z posledního! Už jenom ale levotočivá zatáčka k hospodě... přijíždím, v 19:53 vytahuju listinu, dopisuju poslední cesty a cítím úlevu!!! Jo, stihli jsme to, Mazi dojíždí dvě minuty po mně, to už to mám vyplněný a koukám, komu to můžu odevzdat... Moc závodníků tam ale není... Dvojce je tam pouze jedna... Ale ještě něž se rozkoukám, přijíždí další

dvě... Za minutu osm přijíždí další a pár minut po osmé přijíždí poslední, ale to nikdo neřeší... (stejně jim chybí aspoň jedna věž z Drábek)

Týý vole, Mazi, my to stihli!!! To byla sobota!!! Jóóóó!!! Nakonec z toho máme pěkných 14 cest a euforický zážitek na sakra dlouho! Když si pak vzpomenu, na jaký energetický příděl jsme to obejli, 4 piva, 3 tatranky, dvě zdravý tyčky, dvě tyčky Unterholz a jeden párek v rohlíku, hned si z toho jdu dát první dvojci nanuků a polívku! Nakonec nanuků bylo pět a litr a půl kofoly, pak jsme teprv začli pít pivo.

Výsledky byly sečtený rychle, vyhlášení bylo důstojné akci a následný večírek, myslim, že také!

Bylo vidět, že Mnichováci jsou taky kulturně založený podobně jako my a mají taky pěkně fungující oddíl! Až jsme se rozhodli tam přespat a vychuntat si závodní atmosféru až do ranních hodin!

Všem na další rok doporučuju si tenhle závod zkusit, ať už s ambicí vylízt co nejvic, nebo výletnický s pěti vylezenými cestami, pěti navštívenými hospodami a aspoň třeba s dvěma procachtanýma rybníkama! :) A jak to dopadlo? Přeci dobře! :)

Lachtan ml.

Saský týden

Letní dovolenou se každý rok snažíme strávit v saských pískovcích. A i letošní rok se nám to podařilo. Předpověď počasí byla ucházející, tedy 20 °C a polojasno. Z pohledu horkého počasí v srpnu bylo ideálně, což jsme si uvědomili až následně. Ač jsme v sobotu vyrazili až odpoledne, tak to nevadilo, protože po obědě stejně zapršelo. Vyrazili jsme do údolí Křinice na Lorenzsteiny, které jsou jednak blízko od parkoviště a za druhé vystrčený z lesa, tak brzy vyschnou. Vybrali jsme jihozápadní stranu Velkého Lorenze, do které se již opíralo slunce. Na

začátek jsme si dali hvězdičkovou šestku. Další cestu jsem chtěl lézt již něco od-
vážnějšího. Dle průvodce jsem vybral osmičku přes tři kruhy, která se ale zalíbi-
la Ivě, tak jsem ji to nechal tahat. Ze začátku trochu sypavější, ale pak již krásné
lezení v pevném pískovci. Bohužel Ivu zastaví boulder u třetího kruhu. Proto mě
dobírá, abych to zkusil. Po postavení se dostávám výš, kde to je ještě zajímavé,
ale na Ivu padat nemůžu, tak to musím dolézt. Na vrcholu si užíváme večerního
slunce nad monumenty Blosstocku a Falkensteinu. Večer jsme již tradičně
s kamarády grilovali, co kdo přivezl. Ráno se opět vracíme k Lorenzsteinům,
protože tam by člověk mohl lézt několik dní, než by zdolal všechny krásné cesty.
Vylezeme několik cest a okoukneme další, ke kterým se vrátíme, až bude větší
forma. Další den se chci podívat na nové místo a sice LorenzNadel. I když se
jmenuje podobně, tak se nachází úplně jinde. Nachází se dál od auta a k tomu
v pondělí, přesto u skály potkáváme další dvojici, která si vyhlédla stejnou ces-
tu. Myslím, že to byla docela velká náhoda. Dáváme jim přednost. Z vrcholu po-
zorujeme mraky, které hrozí deštěm. S nadějí zkusíme nastoupit do další stěny,
ale musíme utéct pod vyhlédnutý převis. Další přeháňka ukončí dnešní lezení.
Alespoň si uděláme procházku, sice s batohy, ale s krásnými výhledy.

Po jednodenním odpočinku doma, jsme se vrátili zpět. Počasí je opět ne-
vzpytatelné, proto rovnou zkusím na Rauschenstein pověstnou GondaKantu
(VIIIa). Krásná asi osmdesátimetrová cesta přes tři kruhy. Převísek na začátku je
docela náročný na to, že je to společné s pětkou. Od prvního kruhu mě čeká
dlouhý úsek ke druhému kruhu uprostřed stěny. Po chvíli se dostávám do mís-
ta, kde končí ošlapané stupy a nákras cesty se zde rozchází s pravděpodobným
směrem výstupu. Nejistě zkusím odbočit. Vzdaluji se od poslední smyčky. Stě-
na je zde hodně kolmá a začínám trochu cítit ruce. Zavěšuji obhůzek, protože
nenacházím žádné hodiny. Rozhoduji se, zda se nemám vrátit, ale poslední
smyčka spadla, tak musím pokračovat. Naštěstí se po dvou dalších krocích zvět-

šují chyty a už se mi podaří dolézt k druhému kruhu na polici. Zde dobírám Ivu, což mi umožňuje se rozhlédnout po kraji a po mracích, které se okolo nás ženu. V dále nad Papststeinem vidím přicházející déšť, což mě nutí přemýšlet, co budeme případně dělat. Ivě jsem sice slíbil jako únik slanění, ale jsme již v padesáti metrech, první kruh je hodně šikmo od nás a o ostatních nemám ponětí. Když Iva doleze ke mně, tak ji ukáži úkryt před deštěm v úzké štěrbině, což ji nenaplní nadšením. Déšť nás minul, tak mohu pokračovat. Dostávám se na úchvatnou hranu, která zdola není viditelná. Karlheinz Gonda má sice pouze pár prvovýstupů, ale všechny s úžasným směrem. Zde jsem se dostal do krásné expozice s krásnými chytami. Nad třetím kruhem už je pouze jeden zajištěný úkrok do spáry a už se mohu na vrcholu radovat. Po dolezení ke mně se Iva neodhodlá k pokračování ke slaňáku, jelikož se přelézá několik komínů nahoru a dolů. Zjišťuji, že je to opravdu velká skála, protože ke slaňáku je to dalších třicet metrů. Asi po dvou hodinách se vracíme zpět k batohům, unavení a pro dnešek již spokojení.

Další den vyrazíme k doporučené Wolfsfalli se spoustou krásných cest. Je to sice kousek od auta, ale až úplně v horním patře skal, takže je člověk stejně zpocený, když tam dojde. Po svačině vybíráme na rozlezení spáru Champagneris (VIIc). Krásná ruční spára pouze s jedním kruhem, která je ovšem obtížně zajiřitelná, pokud ovšem máte nějaké to UFO (látkový friend na písek), tak se tam určitě nebudete bát. Nad kruhem jeden krok na sokolík a už můžete zase pokračovat krásnou ruční spárou a dále komínem na vrchol. Počasí je tak akorát na mikinu. Polojasno, tak se pouštím do varianty k Arnoldově cestě Schallplatte VIIIb přes dva kruhy. Deset metrů na pilíř, pak dalších patnáct spárou k prvnímu kruhu a odtud již hvězdičkovou variantou holou stěnu přes kruh na polici asi dalších deset metrů. Na pilíř je to taková rozlézačka, nedávám žádnou smyčku, aby to pak netahalo. Dále není vyloženě spára, ale taková klikatá

trhlina. Trochu se vydýchám a rozmyslím další postup. Žábu umím, tak to snad půjde. Po třech metrech půjde dobrá smyčka, pak nějaké ufo, ale jedno si musím pošetřit, abych ho pod kruhem pro jistotu měl. První pokus o nástup. Hmm, dobrá žába není každý půlmetr, tak zpět na pilíř a raději hned něco založit. A už se nastupuje lépe. Dám smyčku, jak jsem chtěl, ale každý krok je náročný. Spára je sem tam užší a nikde žádný pořádný stupy, což mě stojí síly. Stejně je to při zakládání smyček případně UF, které mi zase dodávají odvahu do dalšího postupu. Kruh se pomalu přibližuje. Založím smyčku a napodruhé se mi podaří udělat další dva kroky přes dlouhé žáby. Spára se zúží už pouze na sokolík a nejsou tam žádné pořádné stupy, do kterých bych se opřel nebo alespoň odpočínul. Myšlenka se mi přesune na poslední nejmenší ufo, které jsem si pro tuto chvíli šetřil. Kouknu na levou stranu sedáku. Nic. Na pravou. Taky nic. Panika!!! Ke kruhu dva metry, chybí síla, abych tam dolezl, a zpět dva metry ke smyčce to taky neslezu. Lehce hystericky křičím dolů na lvu, kolem které jsou sroceni okoljdoucí turisté. S ženskou naivitou a klidem mi povídá, ať se ještě jednou po tom ufu podívám. To je zase rada. Ale je to lepší než letět do smyčky, tak aspoň prohrábnu expresky, mezi kterými se ukáže schované ufo. Mám ho! Svitne mi naděje, rychle ho nacpu do spáry, cvakám, sedám, oddychuji. Vyklepávám ruce a imaginární nohavici. Objevím malé stupy pro nohy, s kterými již bez problému dolezu ke kruhu, ke kterému se ještě ze spáry musím trochu natáhnout. Obdivuji Arnolda, který jistě s lehkostí vylezl spáru a až tady měl potřebu dát kruh. Jako vždy u hvězdičkových variant přemýšlím, zda i originální úsek je hezký, a tady z toho mám rozporuplné pocity. Dále pokračuje stěnové lezení po malých výstupcích. S jistotou železa pod sebou se odhodlám natáhnout do škrabek, které nakonec berou dobře a cvaknu další kruh. Po malých oblézám kruh a začnu se od něj vzdalovat. S vidinou většího chytu provedu další krok, ale díra není tak hluboká. Další zdvih šikmo doprava. Je to lepší, ale už bych rád něco

pořádného. Stup nic moc, ale už chci být na polici. Lezečce zakážu uklouznout a konečně držím madlo. Již lehčí cestou dolézám vtipným krokem na vrchol. Obrovská radost. Iva nenaplní mé obavy a cestu v klidu přelege pouze s odsedy u kruhů. Zapišem se do knížky, do které o týden později Lachtan s Bambim provedou další zápis LKP, což se v Sasku často nevidí. Dole jenom přemýšlím, jestli se mi bude tato cesta chtít někdy přelézat RP.

Já jsem dnes zcela naplněn, tak cestou zpět hledáme něco hezkého pro Ivu. Pětku, kterou jsme si zopakovali po sedmi letech. Večer oslavíme dnešní úspěch. Poslední den už si chceme pohodově zalézt a vyrážíme na stolovou horu Lilienstein, jeden z mála masivů, na který je možné v Sasku lézt. Dvě hvězdičkové padesátimetrové cesty nás uspokojí, a proto se můžeme vrátit domů s nezbytnou tradiční zastávkou v myslivecké hospodě ve vsi Kámen.

Zdeněk Kořas

UTAH 2015 - Když poušť pouští

Rok uběhl jako voda a zase tu byly jarní prázdniny. Naším cílem bylo tentokrát sváření ve vyhlášených svářečských oblastech ve státě Utah. Unikátní pravidelnost tamních spár přináší ovšem jedno úskalí, a to je „gear“ neboli frendy a další jisticí pomůcky, kterých potřebujete kvanta ve stejné velikosti. Proto jsme museli počkat až do neděle, než se vrátí naši kamarádi ze svého výletu, abychom je mohli o všechn tento lezecký materiál okrást. S klasickým heslem „není čas ztrácet čas“ vyrážíme ještě v noci na cestu a po deseti hodinách jízdy jsme ráno v Moab. Můj spolulezec Joey je v této oblasti poprvé, a tak ho takticky nejdříve posílám prohlédnout si pískovcové oblouky v Arches NP, zatímco já si můžu aspoň na půl hodiny schrupnout. Jsme tu ale kvůli lezení, takže hned poté míříme na pravý břeh řeky Colorado do oblastní zvané Wall Street. Wall Street je fantastická bariéra kolmých stěn, které se zvedají často jen metr od

krajnice. Jistit se tu dá tedy vyloženě přímo z auta. Já jsem tady krátce lezl v r. 2012, ale tenkrát jsem toho ještě tolik o sváření a i o celém lezení v Utah nevěděl, takže tentokrát to byla trochu jiná zkušenost. Jsme po noční jízdě celkem unavení, ale i tak si dáváme pět cest, většinou spár, obtížnosti někde mezi 5.9. a 5.11. Já mám možnost opět naplno využít Vorlikovy (ObrWorks) spárové rukavice, které fungují opravdu bezvadně. A musím přiznat, že lezení s nimi je opravdu trochu podváděním.

Večer se přesunujeme na východ od Moab do Castle Walley pod naše významější cíle, kterými jsou Castleton Tower a The Priest. Castleton Tower je obrovský osamocený obelisk, který se vypíná nad jinak placatým údolím, a The Priest je oddělená věž na konci masivu jménem The Rectory. Joey vaří po poměrně náročném 34 hodinovém dni neskutečně hnusné špagety – měním dlouholetý názor na to, že červená omáčka se nedá zkazit! Ještě že mám v záloze Spam – místní obdobu vepřovky! V 6:15 ráno vyrážíme ještě za tmy na nástup, který trvá asi hodinu, takže začínáme lézt akorát za svítání. Místní červená poušť nabízí právě při svítání ty nejbizardnější barvy a odstíny. Potěšen těmito pohledy se s chutí pouštím do první délky, která vede částečně komínem, ten je zpestřen tím, že jedna jeho stěna je pokryta kalcitovou vrstvou – materiálem téměř dokonale kluzkým! Druhou délku leze Joey a ten si ji pro změnu zpestřuje špatně zvolenou spárou. Konečně dolézáme ke dvěma klukům, jejichž hlasy jsme už od rána slyšeli. Kluci spali na vršku věže a ráno, když začali slaňovat, tak se jim seklo lano, takže čekali na nás. Najednou kolem věže zakroužila dvakrát malinkatá helikoptéra a ty dva kluky nenapadlo nic lepšího, než že na ně vystrčí holý zadek v domnění, že jsou uvnitř turisti (tihle hoši by si asi rozuměli s Břízou). A pak se TO stalo! Začínám lézt třetí délku, když se začne za rohem ozývat svist podobný tomu, jako když ptáci plachtí velkou rychlostí. Tento zvuk ale náhle výrazně zesílil a asi 10m od nás proletěly dvě těla!

Aaaaaaaaa!!!! Asi vteřinu mi trvá, než mi odjde, že kolem nás právě proletěli dva borci ve wingsuit, ale hned poté je oceňujeme dalšími zběsilými povzbudivými výkřiky. Borci to po hodně těsném průletu kolem stěny odklonili a ještě pár vteřin plachtili směrem k parkovišti, pak se konečně otevřel padák, jedna zatáčka a přistání. No ty vole! Borci nám ty holé zadky oplatili, neboť jsme si z jejich těsného průletu všichni málem nadělali do kalhot. Všichni ještě chvíli rozdýcháváme, co jsme právě viděli, neboť zážitek to byl teda dost silný! Jo, Utah je pro basejump a wingsuit flying země zalíbená. Po chvíli se opět pouštím do boje s klíčovou délkou, která je opravdu nehezku kombinací komína a off-width (širočiny). Joey pak vybíhá poslední čtvrtou délku a oba se můžeme rozhlédnout z vršku a sledovat červeno-oranžové království kolem nás.

Slaňujeme severní stěnou, na kterou si trochu dělám zálsusk, ale budu ji muset nechat na příště. Po krátké polední svačině pod věží se pakujeme a míříme k vedlejšímu masivu, který musíme celý obejít, abychom se dostali pod The Priest. Cesta Honeymoon Chimney je další místní klasikou, ale na rozdíl od předchozí cesty si na ni tolik lidí netroufne. A upřímně, moc se nedivím, neboť popis první klíčové délky: „Off-width spára, která přechází do úzkého komína, v nejtěžším místě 11 metrů nezajistitelný úsek.“ To není zrovna moc lákavé. Lákavá je naopak třetí délka, kde se překračuje z věže na věž a posléze do stěny. Já sám mám při pohledu na cestu dost pochybnosti, ale nejsem tady na výkrmu, takže se do toho pouštím. S vypětím všech sil se probíjím širočinou, kterou vážně moc neumím. Cvakám poslední solidní jištění a po velkém nadechnutí se pouštím do nezajištěného úseku. V koutku duše vzpomínám na prachovská léta a snažím se sám sebe ujistit, že to bude v pohodě. Klíčové místo vyžaduje buďto výbornou širočinovou techniku, nebo, jako v mém případě, kombinaci mírné demence s přehoupnutím se z lezení na sokolíka do širočiny a zaklínění se loktem vevnitř při tomto skoku plavmo. Tak, to by bylo a následuje další mordor –

úzký komín. Jednou z výhod je, že mám pocit, že z něj opravdu nemůžu vypadnout, neboť stačí, abych se zhluboka nadechl a tělo samo drží zaklíněné. Nevýhodou je, že v takové pozici se téměř nelze hnout ani nahoru, ani dolů. Takže další půlhodinu se bavím tím, že se za každého hlubokého vydechnutí sunu asi o pět centimetrů nahoru. Konečně šťand! Joey, který na rozdíl ode mě chodí do posilovny, má ještě o něco větší problém, neboť jeho hrudník už opravdu nechce vůbec do komína pasovat. Ale zvládl to. Druhou délku tahá on. To už je výrazně lepší široký komín. Na mě čeká vysněná třetí délka. Nejdříve rozporem mezi věžemi, pak cvaknou bolt, přehoupnout se na hranu a dále dvě varianty. Buďto čistě za 5.11b, nebo použít boltu a pomocí nich a smyček technicky. Děláním vše pro čistý přelez, ale u posledního boltu padám. Zkousím ještě dva pokusy, ale čas celkem tlačí, takže nakonec vyměknu a použiju smyčky. Joey začíná být docela hotový, takže jde rovnou do smyček. Poslední krátká délka je na něm a je vidět, že toho má dost. Ani mně už se tedy neleze moc dobře. Na vršku tedy jen rychlá fotka a mažeme slaňovat. Radost ze dvou věží za jeden den je ale velká, protože, jak se později dozvíme, to není úplně běžná praxe. Zpátky u auta jsem akorát při západu slunce, jedeme do Moab pro vodu, potkáváme se s mými kamarády Radkem a Luckou a společně míříme do oblasti Fisher Towers, která je jen kousek od předešlé oblasti Castle Valley. Grilujeme a popijíme pivo, které asi zapříčiní následující konverzaci o plánu na zítřejší den, kdy chceme lézt cestu, na kterou bývá obrovský nával lidí: „Já myslím, že jsme oba po dnešku pěkně unaveni, že bychom to zítra neměli hrotit, pěkně si pospat a jít si to vylézt někdy během dne“ – „Jo, já mám stejný názor“. O několik piv později: Já myslím, že bychom měli vstát opravdu dost brzo a snažit se být na tom nástupu první.“ – „Přesně, já úplně souhlasím.“ Jenomže tento nápad nemáme jen my, takže ještě než dojdeme za tmy snídani, na parkoviště se během krátké chvílky přiřenu tři auta a rázem jsou to zase závody. Já musím ještě ja-

ko obvykle použít záchod, což mě v tu chvíli doslova sere. Ale nakonec se vše v dobré obrací, neboť Joey, který vyrazil napřed se dvěma jinými skupinami, se se všemi úspěšně ztrácí. Takže já se najednou z ničeho nic ocitám před nimi. Joey se ke mně za chvíli připojí a na nástupu jsme první. Neváhám ani minutu, oblékám sedák a pouštím se do první délky, která jde po malinkých kamínkách, které vystupují ze „ztuhlého bahna“. Nutno zmínit, že celá oblast Fisher Towers je opravdu jen miliony let udusané bahno a při pohledu na věže se ani moc nechce věřit, že by se na ně dalo lézt.

Že být na nástupu první bylo velké štěstí, se ukazuje hned po dolezení první délky, během které se pod skálou nakupilo asi 15 lidí. Joey bez problémů dává druhou délku, já lezu kraťoučkou třetí délku, která ovšem svým charakterem tak moc připomíná Prachov (zejména asi Východní na Sluneční), že mi i tak dělá náramnou radost. No a na Joeyho čeká výlez na vršek, kvůli kterému se vlastně tato cesta leze. Jde o opravdu bizarní věžičku, která vypadá asi jako na sebe naskládané kuličky modelíny. Ne nadarmo se této věži říká „Ancient Art“. Celá věžička navíc vypadá, že se rozpadne. A já si myslím, že se tak brzy stane. Navíc poslední vrcholová kulička je opravdu oddělena a na vršku jen tak leží. Bohužel se docela zvedl vítr, takže balancování na vršku není úplně nejpříjemnější záležitostí. Ale i tak je to zážitek! Slaňujeme skrz davy lidí a míříme zpět k autu, kde nás čeká druhá snídaně připravená Luckou a Radkem. Než se ale dovaří voda na kafe, dáváme si ještě malou věžičku, která je hned u parkoviště, a tím máme pro dnešek dolezeno. Odpoledne věnujeme spánku a koupání v Colorado River. Další den ve čtvrtek je náš rest day, ale protože mně to odpočívání moc nejde, tak terorizuji své kamarády a vstáváme, abychom viděli východ slunce na Mesa Arch v Canyonlands NP. Mesa Arch je další z pískovcových oblouků, který je při východu slunce úžasně nasvícený a jsou skrz něj výhledy na několik věží v měsíční krajině Canyonlands NP (uživatelé Windows 7 možná

nevědomky znají tento pohled, protože je to jedno z volitelných pozadí na plochu). Zbytek dopoledne trávíme cestováním po vyhlídkových bodech v tomto parku, ale odpoledne už zase směřujeme do Moab a hledáme nějakou stěnu, kam bychom vytáhli portaledge. Joey ještě nikdy nespál na téhle závěsné posteli, a tak úplně chápu jeho nadšení. Jedeme na doporučení do Long Canyon, zcela opuštěného údolí, kde na rozdíl od Wall Street nejsou vůbec žádní lezci. K večeru vybíráme stěnu a Joey si mimo postele může také poprvé vyzkoušet jumarování (aby zjistil, že to může být i fyzicky náročnější než lezení) a aid climbing, neboli technické lezení. Stejně jako mně před rokem a půl se mu vůbec nelíbí ten prvotní pocit, že si musí do každého kusu jištění plnou vahou stoupnout. Ale rychle se s tím popasuje a my můžeme na konci druhé délky rozložit postel, uvařit a jít spát – poprvé celkem pohodlně, protože předtím jsem vždy trávil na posteli noc ve třech, a v tom případě se nedá o pohodlí moc mluvit. No dobře, z pohodlného spánku nakonec stejně nic nebylo, protože jsem postel špatně vyrovnal, tak jsem celou noc sjížděl k jedné straně. Ráno nás budí paprsky slunce, které vylézá nad zasněženými vrcholky La Sal Mountains. Balíme postel, slaňujeme a v Moab si dáváme obrovský snídaňo-oběd. Po obědě míříme do oblasti, která by měla být zlatým hřebem našeho výletu – Indian Creek. Indian Creek je pravděpodobně nejlepší spárová oblast na světě. Na poměrně malém území se tady nachází stovky a stovky perfektních spár, kde u některých je důvodné podezření, že si je sami lezci vyřezali laserovou pistolkou. Příkladem za vše je pravděpodobně Supercrack (neboli Superspára) – bezchybná přímka, která protíná jinak úplně do hladka vyleštěnou stěnu.

Hned po příjezdu do oblasti zastavujeme auto právě u masivu, kde se tato spára nachází, ale naskýtá se nám pohled na jinou zajímavou eskapádu o několik spár vedle. Zatímco já pomalu parkuji u krajnice, Joey říká: „Hele, ten teď málem spadnul!“ Tak se otočím k oné spáře, kde se mezitím zmiňovaný borec

opravdu na druhý pokus vydal na let k zemi. „No jo, a teď padá...a kurva, kurva..“ První frend se rozhodl opustit spáru, druhý ho následuje a až třetí drží a borec se zastavuje metr nad zemí! Tak se na sebe s Joey mlčky podíváme a oba si v duchu říkáme, jaký je to motivující zážitek. Je poledne a plán zní jasně – jdeme spát! Zdá se, že spánek na portaledge nebyl až tak kvalitní, jak jsme si představovali. Po odpoledním šlofikem míříme zpět k Supercrack Buttress. Sice nás oba dost významně bolí horní končetiny, ale shodujeme se, že je třeba se alespoň trochu protáhnout, a tak ještě před západem stíháme dvě cesty, z čehož jedna je místní klasika „3am crack“. Druhý den ráno vymýšlíme taktiku, jak utéct před sluncem, ale zároveň nezmrznout. To je totiž obvyklá zapeklitost pouštních oblastí. Ráno je klidně kolem nuly a stěny ve stínu jsou nepříjemně ledové, ale zato jak vyleze slunce, tak se na nich nedá vydržet. Jakmile se tedy trochu oteplí, dáváme na rozlez jednu kratší cestu a hned poté míříme na náš vysněný Supercrack. Joey bojuje s technickým začátkem, ale jakmile se dostává do spáry, letí šumem svistu nahoru a já ani nestačím dávat lano. Vypadá to jako naprostá lahůdka! Stahujeme lano a já tahám cestu hned po něm a užívám si ty nejtutovější žáby, které jsem kdy zažil. Rozjaření a navnadění touto cestou se suneme o kousek vedle na další klasiku s lákavým názvem „The incredible Hand Crack“. Jde opět o perfektní žabovací spáru, ale tentokrát v koutě a přes výrazný převis. Říct mi někdo předtím, že mám lézt spáru v převisu, tak ho asi pošlu někam, protože by mi to přišlo jako zcestná myšlenka, ale reputace této cesty nabádá ji zkusit. A opravdu – je z toho další až moc bezchybný spárový zážitek! V jednu chvíli ani nemůžu uvěřit, jak pohodlně se mi přes ten převis leze a jak perfektně drží ruce ve spáře. Jupí, další klasika a další parádní sváření! Po této cestě nás ale začínají opět dohánět naši staří známí – únava a krvavé, odlupující se nehty. Rozhodujeme se tedy přejít přes údolíčko k naší poslední cestě „Generic Crack“. V tomto případě jde o trochu delší cestu – 40 m dlouhou ruční

spáru. Joey tahá, a ačkoliv obtížnost není nijak závratná, je vidět, že toho má už plné kecky. Sluníčko, které do nás už teď naplno pere, také nepomáhá. Já se do toho pouštím hned po něm, ale po chvíli úplně chápu jeho pocity. Je to perfektní žába za žábou, ale po čtyřech, pěti tempech se vždy podívám nahoru a metry (na rozdíl od sil) moc neubývají. Těch čtyřicet metrů je docela dost. No, ale nakonec se dočkám a jsem u řetězu. Je sobota, lehce po poledni a my jsme právě dolezli poslední cestu, kterou jsme měli na seznamu. Právě včas, protože na další lezení už opravdu nejsou moc síly. Spokojení, utahaní jako kořata a šťastní z veleúspěšného výletu to balíme o den dříve a se zastávkou v Moab míříme zpět do Butte. Suma sumárum, 6 dní lezení ve čtyřech oblastech (Wall Street + Long Canyon, Castle Valley, Fisher Towers a Indian Creek), jednodélky až čtyřdélky obtížnosti 5.9 až 5.11b, 1600 mil ježdění autem, dvoje dobré a jedny nepoživatelné špagety, 3 hamburgery a několik (ale kupodivu ne mnoho) piv.

Berg Heil!

Mazi, Butte, MT, 10. dubna 2015

Pár fotek by mělo být taky na webu LKP a širší výběr na:

<https://picasaweb.google.com/michal.mazacek>

PROHNILÁ HORA

Mont Pourri 3779 m

Začátkem srpna jsme byli s Hervém v plném tréninku. Blížil se vrchol naší velehorské sezony, týdenní pobyt v Chamonix s cílem Mt. Blanc, pod vedením zkušeného horského vůdce, kterým nebyl nikdo jiný než dlouholetý člen LKP, slovnutný himalájista, Pepa Šimůnek.

Od května jsem se snažil pravidelně běhat (spíš funět a předstírat klus), na kole jsem se cítil lépe. Není to snadné v jistém věku se donutit k cílevědomé přípravě na “něco velkého”. Jak říká můj přítel Honza Novák z Písku: “Vyprdni se na to, ty můžeš trénovat tak akorát skoky do rakve.”

Mont Pourri nás již několikrát odmítla. Krasný masiv v oblasti Vanoise. Dvakrát v létě, jednou na lyžích. Tentokrát jsme vymysleli téměř dokonalou taktiku. Předpověď na sobotu – déšť celý den, v noci vyjasnění. V neděli azuro, v noci přijde fronta. Manželka Hervého - Valerie zavolala do kanceláře “gajdu” a ti náš plán moc nedoporučovali, ledovec je ve špatném stavu (platilo to v podstatě pro celé francouzské Alpy). Zkusíme to, alespoň budou dobře vidět trhliny.

Z Autun jsme vyjžděli v sobotu před polednem a ještě vezli Baptista někam na soustředění burgundského výběru mladých nadějí na horských kolech. K poslednímu horskému hotýlku nad osadou Arcs 2000 jsme přijeli v sedm večer a půl hodiny čekali, zda se liják nezmění v deštík. Nestalo se tak. Ještě, že jsem si vzal pončo do deště. Stoupali jsme po sjezdovkách, kudy se v zimě prohánějí stovky lyžařů. Teď nehybné lanovky, opuštěné sruby vlekařů a sem tam kráva.

Za svitu čelovek, slušně zavlhlí i přes všechny zaručené nepromokavé a respirující blány a membrány, jsme vyšli do sedla GRAND COL 2935 m, do bivakové chatky. Našli jsme ji v překvapivě dobrém stavu. V zimě je snadno dosažitelná od vleků a bývá snadným cílem a místem veselíc mladých sportovců, produkujících slušný svinčík. Povečeřeli jsme, na suchém lihu jsme uvařili vodu na polévku a čaj (vodu jsme si nesli).

Plán byl jasný. Po ledovci Glacier du Grand Col do sedla COL DE LA ROCH 3435 m, poté sestup na ledovec GEAY, kudy vede normální výstupová cesta na vrchol a sestup v opačném gardu, takže nepotřebné věci necháme na chatce.

Vyrazíme v šest ráno a po pár krocích sutí nazouváme mačky, ihned začínáme tupit ostří jejich hrotů na vymydleném ledu plném kamení a šterku. Trhliny byly opravdu zřetelné a téměř všude, takže jsme kličkovali jako v bludišti. Na souvislejší a firnem pokrytý ledovec jsme se dostali nedaleko pod sedlem. Vlevo nad námi na položeném skalním hřebínku se objevilo pět borců. Vyšli do sedla z druhé strany. Hřebínek se zdál snadný a orientačně méně náročný než klopýtání v bludišti trhlin. Navíc neztratíme výšku sestupem na ledovec Geay. Půjdeme tedy za nimi.

Hervé neprotestoval, věřil mi, byla to jeho první velká túra ve velehorách. Stopy našich předlezců v čerstvém sněhu usnadnily přežení spodní části hřebene. Čím výše jsme se dostávali, tím se hřeben více pokládal a vrchol vzdaloval. Představa, že to po hřebínku v pohodě „přeběhneme“ se rychle rozplynula. Za vrcholem MONT TURIA 3640 m se “prohnílá hora” zdála být zase o něco dál. Můj druh na laně byl poprvé na ostrém (ale dost rozsekaném, pourri ve franštině znamená take rozbitý, zvětralý) hřebínku se šluchtami pár set metrů z obou stran a několikrát přiznal, že má strach. Občas jsem zastavil a poctivě dobral. Došlo i na krátké slanění, dry tooling a nějaký ten hrot a uzel do spáry. Nálada dobrá díky slunci a kulise Mont Blancu za zády. V průvodci je hřeben psaný II – III (dvě místa IV), k celkové charakteristice odcituji pasáž ze scénky Wericha a Horníčka, kde mluvili o hotelu Internacional v Praze–Dejvicích: “... a byla tam věž, pak ještě jedna věž a další věž a bylo to ošklivé ...”.

Na vrchol jsme dorazili v poledne a lezce, kteří šli před námi, jsme viděli dole na ledovci Geay. Posilnili jsme se, pokochali jsme se a začal sestup. Směle dolů! Výstup končí na chatě, pro nás spíš u auta. Mokrý těžký sníh, bakule co dva kroky, šutry neдрží. Přejít ledovce Geay ušel, ale sto výškových metrů do sedla Roch z jihu prověřilo naše orientační schopnosti. Spodní část vytátá, takže

jsme kličkovali v položených šotolinových plotnách a na první slaňovací štand narazili hodně vysoko. Podle průvodce tam měla být fixní lana. Byla, ale jen na posledních dvaceti metrech pod sedlem. Pohoda, slunce pralo, byly asi čtyři hodiny, v dále jsme viděli naši bivakovou chatičku a zbývalo jen seběhnout stejnou cestou, kudy jsme šli ráno.

Po několika metrech jsme nemohli počítat se zbytky našich stop a místo podél skal, kudy se ráno dalo jít, bylo pod palbou kamení. V bláhové naději, že se nám podaří prokličkovat trhlinami jako ráno, jsme se o to usilovně snažili, ale při pohledu dolů je všechno jinak a scházet holý led, byť by měl slabých třicet stupňů, není potěšení. Odpoledne se blížilo k závěru a my si konečně přiznali, že bezvysledně kličujeme a nic neřešíme. Valerie volala, jak na tom jsme. Přestože jsme ji uklidňovali, znejistěla (hory trochu zná). Šest hodin, výška 3200 metrů, pod námi ledovec jak sklo, traverzujeme doprava na suťový hřbet ohraničený širokým žlabem. Chvíli se nám daří sestupovat, ale brzy se ocitáme nad strží. Takže vlevo vodní zelený led, tentokrát tak 40 st., vpravo žlab, kudy pravidelně sviští šutry velikosti lednice až dvoudílné skříně a pod námi šluchta. Naše chatka na dohled tak 2000 metrů.

Slaníme to, navrhuje Hervé. Jistá smrt, odvětim. 19 hodin 20 minut, stále příjemně, občas chuchvalec mlhy. Takže dvě možnosti. Buď nás odsud někdo dostane ještě než se setmí, nebo je to jasnej bivak a zítra Áčko v práci a další kličkování po ledovci. Valerie je již velice neklidná a volá každé dvě minuty. Hervé našel místo s lepším signálem, vytáčí 112, ozývají se záchranáři z italské strany a ze svých hodinek s GPS udává naše souřadnice. Po deseti minutách se ozvali borci z Bourg Saint Moric a uznali, že opravdu vezíme v exkrementech až po uši.

Hluboko pod námi jsme zahlédli maličkou modrou policejní helikoptéru a dunění rotoru nás uklidnilo. Lokalizovali nás až na třetí pokus. Stál jsem

v předpisovém Ypsilon, na sobě červenou flísku. Na čtvrtý pokus k nám seskočili dva policajti, s ničím se nepárali, sebrali nám bágly, vysvětlili, kam máme zalehnout a co dělat, až se stroj vrátí. Rachot, vichr, šup, šup, nacpali nás i bágly do kabiny a už jsme se vznášeli. Ty brdó, to bude ostudy, to bude peněz !!! Ale hlavně, že jsme z toho venku. “A kam chcete hodit?” ptá se velitel. Já čekal, že bez řeči přistaneme dole na heliportu a začne sepisování protokolu a ověřování totožnosti a oni nám dělají taxíka !!!

Za pár vteřin nás vyhodili i s báglyma kousek od dřevěné boudy a už to smažili dolů, ještě stihli zprávy ve 20 hodin. “Díky moc a kolik to bude stát ?” “Nic, to je dobrý, když se vám nic nestalo, je to zadarmo.” Ufff, to byla klika. Sbalili jsme těch pár věcí, které jsme byli líní ráno brát s sebou a za soumraku začali scházet po sjezdovkách dolů do Arc 2000. Valerie se uklidnila, kolegové v práci také, když jsem oznámil, že pondělní konzultace stihnu a začátek služby také.

U auta jsme byli v jedenáct večer celkem slušně “jetý” a vyrazili na noční přesun 350 km do Autun. V jednu jsme si na parkovišti trochu zdřímli, ve tři pokračovali a v pondělí v 9 ráno nakráčeli do práce, jako by se nechumelilo. Hervé do fabriky, já na porodnici. Záchranáři se ozvali a chtěli jen naše osobní údaje a znovu nás ubezpečili, že jim bylo ctí a národním svátkem a že vše hradí republika. Slibuji, že při placení daní za rok 2015 budu nadávat méně než roky jiné.

Další z nezapomenutelných víkendů na horách, kdy se Hervé poprvé svezl helikoptérou (což mu synové Baptiste a Simon závidí), ale tátovi to dodnes neřekl, tvrdí, že by mu zcela jistě nějakou uštědřil (Hervé 44, pan Moncharmont 72). Já od té doby míjím na kole jejich statek co nejrychleji (tady je skoro každý nimrod a má flintu). Konec dobrý všechno dobré, ale možná to trochu rozeberu:

1. Špatná příprava túry. Výstup byl naplánován dobře, sestoupit jsme měli přes ledovec Geay k chatě Refuge de Mont Pourri a odtud snadno po turistické cestě do Arc 2000.
2. Nesmyslná změna trasy výstupu, o tom hřebínku jsem nic nevěděl. Jen se mi líbil ???!
3. Asi je dobré věřit domorodcům, když říkají, že to stojí za, tak vědí proč.
4. Dobrý mobil či GPS také není k zahození za předpokladu, že se s tím umí zacházet. Hervé později objevil, že v těch hodinkách měl celé to naše zmatkování a kličkování uložené a krásně bylo vidět, že jsme třikrát křížovali naše ranní stopy.
5. Titanový ešus, mistička na suchý líh, pončo a hůlky také váží nula nula prdlajs. V případě bivaku by udělaly velikou radost. Čelovky, trochu vody a pár sušenek jsme měli.

Někdo věkem údajně zraje jako víno, někdo začíná blbnout. Asi budu ten druhý případ. Tímto se omlouvám Hervému a hlavně Valerii, které jsem sva-tosvatě sliboval, že budeme velice optarní a nebudeme dělat žádný "betise", tedy kravoviny...

Autun – Burgundsko-Francie, 30. prosince 2015

Mirek Novotný

Vysoké Tatry 2015

Tento rok jsme uspořádali dva hlavní zájezdy.

Zbojnická chata 24. 2 ÷ 1. 3. 2015

Účastníci: Míša Francová, Pavlína Palasová, Pepard, Ještěr, Šejník, Kubános a Ruda

Já sám jsem byl lézt v zimních Tatrách naposledy v roce 1990 a valná většina ze sedmi účastníků si jela vyzkoušet slasti zimního lezení poprvé. Počasí bylo proměnlivé, v jižních svazích sněh natával, tam kde slunce nedosáhlo, bylo cca 30cm prašanu. Ubytování na Zbojnické chatě bylo příjemné. Pohodu kazil jen personál, který nepřál naší hudební produkci.

Účastníci zájezdu zdolávali ledopády na úpatí Slavkovského štítu a cesty na Kupolu, Svišťový štít, Východní Vysokou a Javorový štít do obtížnosti IV. Ti, kteří si vynesli skialpy, sjeli ze sedla Závrat, Prielom a sestupovým žlabem z Javorové štítu.

Na podporu zimního lezení náš LKP přispěl každému účastníkovi tohoto zimního zájezdu 500 Kč.

Zelené pleso 6 ÷ 11. 10. 2015

Ve zvoleném termínu bylo minulé 4 roky vždy pěkně. Tato tradice však byla při našem pobytu přerušena. V den příjezdu ještě někteří z účastníků viděli z vrcholu Jahňáčeho štítu sluníčko a inverzi, další dny jsme se potýkali se sněhovými a dešťovými přeháňkami, vrcholy štítů pod sněhem již zůstaly.

Všichni jsme lezli jen 8. 10. Na odpoledne sice byly hlášeny přeháňky, ale vzhledem k horší předpovědi na další dny jsme po snídani vyrazili. Janové Chlumský a Haspra šli na Železný štít a Petr Rychtr, Honza Mikeš, Pavel Šulc, Pepard, Lukáš a já jsme se vydali na plánovaný Vidlový hřeben. Honzové vylezli Puškášův pilíř, a když slanili, začalo sněžit, takže se mohli bezpečně vrátit na chatu. Naše skupina v té době již slaňovala z Velké Vidlové věže do Vidlového sedla. Přechod Západní Vidlové věže a výstup na Lomnický štít jsme již podnikli v zimních podmínkách. Těšili jsme se, že z Lomničáku sjedeme lanovkou. Na vrchol jsme dorazili v 17 hod a poslední lanovka však odjela před hodinou. Měli jsme však štěstí, že restaurace ještě nezavřela a soucitný vrchní nám dal na cestu po jednom pivu a v teplé vodě na záchodě jsme si mohli trochu oživit zmrzlé

prsty. Sestup po řetězech do Lomnického sedla byl trochu komplikován mlhou. Po mírném bloudění jsme šťastně dorazili do Lomnického sedla a přes Skalnaté pleso a Sedlo pod Malou Svišťovkou jsme před 22 hodinou dorazili na chatu. Ještě jsme stihli chladnoucí večeři.

Devátého a desátého října přelo, odpočívali jsme, někteří vyrazili na vycházku a konverzovali jsme s turistkami, které nám byly přiděleny na pokoj.

Poslední den ještě Honzové a Lukáš vylezli promočenou knihu na Žeruchovy věže. Zbytek účastníků zájezdu sestoupil do Smokovce a bez batohu podnikl procházku do Slavkovské doliny na Slezský dům.

Přes nepřízeň počasí zájezd jistě obohatil jeho účastníky.

Ruda

Dachstein 2015 Adámkova chata

Je 10. 9. 2015, autem společně s Jarduou vyrážíme směr Gossauské jezero pod Dachsteinem. Mělo nás být více, ale posunutí termínu díky špatnému počasí Ajdymu, Lukynovi a Štěpánovi nevyhovovalo.

Kolem 22:00 dorážíme na česko-rakouské hranice, kde pod širákem přespáváme. Ráno dojezd ke spodnímu Gosauskému jezeru. Auto jsme nechali na parkovišti pod jezerem a valíme směr Adámkova chata (Adamek Huette). Podle ukazatele 4–5 hodin docházíme k Adámkovi po 5 hodinách včetně koupačky u vrchního Gossauského jezera.

Na chatě zjišťujeme, že polovina personálu mluví výborně Česky (je to tím, že to jsou Češi) a že jsme učili ve stejné lyžařské škole. Bereme věci a za 5 min jsme pod stěnou Nižší stěna písaře (Niedriger Schreiberwand). Navazujeme se a v pohorách zkusíme 2 délky cesty Diagonále IV+.

Ráno se probouzíme do krásného slunečného dne, po vydatné snídani se přesouváme na nástup cesty Chatařský pilíř IV (Huetten Pfeiller) na Nižší stěně

písaře. Po 14 délkách stojíme na vrcholu 300 metrové stěny a kocháme se krásnými výhledy na Dachstein a okolí. Stěna krásně odjištěná, orientace bez problémů, čas výstupu 3 a 1/2 hodiny. Podle průvodce 2–3 hodiny. Sestup je značen červenou barvou a mužíky cca 45min. Večer popolézáme na Klettergarden sektoru nedaleko chaty.

Druhý den opět azuro, a proto se rozhodujeme udělat túru na Dachstein. Preskáčeme ledovec a jsme na výstupové feratě. Ferata je obsypána turisty, tedy krok sun krok a jsme za necelou hodku nahoče (normální čas by byl méně než poloviční). Krásné výhledy a konstatování, že feraty jsou na Zpátky na chatě jsme za 2 hodky, kde se zotavujeme. Já především z včerejšího Jardova tradičního kalvadosu. Říkám si, že příště půjdu rovnou do benzínu – účinky stejné, ale alespoň voní. Až hovězí polévka mě srovnává a my valíme na nástup cesty Reinerův pilíř V (Reiner Pfeiller) na Nižší stěně písaře. Opět krásné lezení s exponovanými výhledy na chatu a po 7 délkách jsme na vrcholu. Výstup nám zabral 2 hodiny (podle průvodce 1–2). Sestup stejnou červeně značenou cestou jako u Chatařského pilíře.

Poslední den nás čeká pouze sestup k parkovišti u Gosauského jezera. Nasedáme do auta a odjíždíme směr Jičín. U Ebenského jezera se zastavujeme na koupačku za účelem vyhnání vlka. Trošku budíme rozruch mezi klidně piknikujícími Rakušany. Vrchol všemu nasazujeme, když nám vzplane 5kg bomba plynu při vaření a následně začne hořet i lavička. Hasíme vše hasičákem, balíme a rychle naskakujeme do auta.

Po půl hodině se přestávám klepat, tep naskakuje do normálu a již bez komplikací pokračujeme směr Česká republika.

Dan Minařík

Topa a info o lezení na www.bergsteigen.com

Skotsko – lezecký ráj seabemrskáčů.

Už asi rok v kuse jsem často sledoval různá lezecká videa, zaměřená na tradiční lezení ve Velké Británii, a zejména na zimní lezení ve Skotsku. Čistota tamního lezení v kombinaci s poměrně nepříznivými podmínkami mě naprosto fascinovala. Ve většině zmíněných videí a reportáží se opakuje v různých obměnách zhruba následující popis situace:

„Víte, tady ve Skotsku, tady nejsou žádné velké stěny, jako známe z Alp. Většinou vylezete za den třeba jenom dvě délky. Ale počasí je tak ukrutné a možnost zajištění tak minimální, že na každé délce strávíte třeba několik hodin a bezpochyby na ty délky do konce života nezapomenete!“ Ha! Dobrodružství!!! Takže když už to vypadalo, že zase po dlouhé době zamířím do Čech, bylo jasné, že se ve Skotsku stavím, neboť to je „skoro po cestě“. A jak i výše zmiňovaný citát napovídá, tento poměrně dlouhý text nevypráví o ničem více než o několika málo délkách vylezených ve Skotské pahorkatině.

Konečně dosedám na letišti v Edinburgh a vlakem mířím odtud do vesničky Kingussie v oblasti Cairngorms, kde mám domluvené rande naslepo. Tam mě vyzvedává Alsdair – kluk, kterého jsem kontaktoval přes internet a který se bude údajně v březnu hlásit na horského vůdce, tak teď potřebuje pořád lízt a shání spolulezce. Výborně!

Hned první dojmy plní mé očekávání. Je kolem nuly, jemně mží, fouká vítr a já vstupuji do kamenného domu, ve kterém není o moc tepleji než venku. Jediným zdrojem tepla v domě je otevřený krb, kde se topí uhlím! Ty vole, tak to bude dovolená se vším všudy, přesně, jak jsem si přál! Začínám být po 28 hodinách beze spánku unavený, a tak jen zběžně probereme program na zítřek, dostanu na zahřátí čaj (samozřejmě s mlékem!) a pak spokojeně usínám. Budíček

v šest ráno a před sedmou hodinou vyrážíme směr Cairngorms Ski area. Prší. A mého spolulezce to evidentně vůbec nevzrušuje. Nad vesničkou Glenmore je silnice zavřená – napadlo přes noc moc sněhu, tak to ještě teď pluhujou, dozvídáme se. Moje černé myšlenky, že budu muset jít někam pěšky, naštěstí rychle berou za své – údajně to za půl hodiny otevřou. Akorát se svítáním dorazíme na kýžené parkoviště.

Mokrý sníh se vodorovně žene přes parkoviště hnán poměrně svižným větrem. V první chvíli mě napadá, že Alsdair zkrátka chápe moji situaci – že jsem tu jen na pár dní – a tak mě sem dnes vzal i přes toto špatné počasí. Ale ne, moment? Jaké špatné počasí?!. Tady jsme přece ve Skotsku. Moje uvědomění je podpořeno dalšími asi dvaceti lezci, kteří se najednou z ničeho nic začínají objevovat, strojí se do lezeckého a plni odhodlání vyrážejí na cestu – doslova jako by se nechumelilo! Vyrážíme po pláních k naší vybrané stěně. Za těchto „normálních“ podmínek si ve Skotsku cestou na nástup moc nepopovídáte, protože se snažíte dělat vše pro to, aby hlava byla co nejdokonaleji a nejtěsněji zabalena do kapuce. Vítr je tady opravdu obstojný. Konečně se z mlhy noří stěny, kde chceme lézt. Táta to z fotek popsal celkem správně, když řekl, že to všechno vypadá jako naše Sněžné jámy. Jo, trochu ano. Alsdair volí cestu Fluted Buttress (Skot.IV, 4). Nandáváme mačky, navazujeme se a Alsdair tahá první délku, která je ještě mírně ukloněná. Nemůžu se dočkat, až udělá štand, protože lezení vypadá zkrátka náramně. Konečně se lano napíná a já můžu lézt a zaseknout své cepíny poprvé v životě do mýtického „turf“, neboli zmrzlých trsů trávy a mechů.

V cuku letu vybíhám k Alsdair a s nadšením přijímám nabídku tahat další délku. A hned v ní se můj skotský sen mění v realitu. Vítr se žene po pláních a pak se zvedá podél stěn, takže při lezení v kolmé stěně vám sníh frčí zespodu přímo do nosu. Jupííí! :) Velkou záchranou pro oči jsou lyžařské brýle! Musím

tady poděkovat Philovi, který mě v podvečer odletu na tuto pomůcku upozornil! Snažím se využít veškeré dovednosti, které jsem nabral v Montaně, a užívám si kombinaci malinké ledové glazury, skály a zmíněného turfu. Ačkoliv obtížnost není nijak závratná, jsem na konci délky v úplně euforickém stavu. Tento typ lezení je prostě bomba! Technické mixové lezení v dobré skále a jištění jen sem tam tvoří dohromady parádní koktejl. Buduji vlastní štand, neboť místní tradice víceméně nedovoluje skoby nebo nýty ani na štandech. Nandávám péřovku a z „kokpitu“, neboli ze sucha a z bezpečí kapuce a lyžařských brýlí sleduji, jak ke mně dolézá Alsdair. Další délku lezu za ním a opět si užívám pár kroků, kde cepíny visí jen na posledním zoubku, protože více ledu zkrátka ve spárkách není. Dolez žlábkem na vršek čeká na mě. Jupíí! Klidně bych si dal hned další cestu, ale na vrcholovém platu se moc nezdržujeme a po krátké svačině míříme zpět k autu. Jsem celkem rád, že sestup naviguje Alsdair, protože v mlze a vánici by se mi s mapou moc hrát nechtělo.

Druhý den vyrážíme do stejné oblasti, ale o jeden kotel vedle. Náš cíl se jmenuje Coire an Lochain. Viditelnost je dnes lepší, ale vítr pořád stejný (dle předpovědi 60 mph). Alsdair vybírá dnes o něco těžší, ale stále rozumnou cestu Hoarmaster (Scot.VI, 6). Nastupujeme menším kuloárem, z kterého cesta nejprve traverzuje do kouta a pak stoupá vzhůru. Alsdair po dlouhém hraní s několika vklíněnci konečně jeden zakládá, tvrdí, že je to tutovka a že to bude můj štand, z kterého ho budu jistit. Jeden vklíněnc?! No budiž, jiná možnost tady stejně asi není a nebudu přece dělat Zagorku! Zatímco Alsdair odtraverzoval a bojuje s klíčovým úsekem první délky, já si podupávám na štandu, aby mi nebyla zima, když vtom se ozve krátké zaskřípění věštící, že se vklíněnc rozhodl nadále nesetrvávat na svém místě a já se pomalu vydávám na okružní let okolo pilíře, kde vede naše cesta. O sebe v tuto chvíli moc strach nemám, protože nepadám nikam dolů, nýbrž jen rotuji do strany. Co mě v tu chvíli trápí víc,

je představa, že Alsdair přistane někde nade mnou, protože ho během svého letu tahám celou vahou dolů. Ten se ale kupodivu udržel zavěšený na svých cepínech, takže já se mezitím rychle vymotávám z lana a spouštím se na pevnou zem. Ano, pád jističe není příliš obvyklá věc, ale stává se. „OK, tak já teď asi budu teda jistit odtud!“ Alsdair souhlasí a kupodivu v klidu po tomto incidentu dolézá délku. (Proč se tahle veselá vsuvka stala, vysvětlím na konci tohoto článku.)

Konečně se můžu pustit i já do lezení. V klíčovém místě – celkem hladkém koutě – docela obdivuji svého spolulezce, neboť cepíny ani mačky na drobných trhlínkách moc nedrží. Klíčovou technikou se zdá být zaseknutí cepínu silou takovou, aby špička cepínu držela v ledové glazuře, ale aby ji zároveň nerozbila a glazura se neodloupila. Naštěstí ale ostudu české zemičce neudělám a přelézám. Druhá délka je podobně vtipná jako první, jen v trochu jiném duchu. Na začátek mě čekají dvě sice jen dvoumetrové, ale zato úplně holé stěny následované ukloněnými policemi. Taktika je jasná – zaseknout cepíny co nejdale na polici do sněhu a doufat, že během shybování a vykopnutí nohou na polici nevyjedou. Jištění žádné, takže by to byl pádový faktor 2 jak z učebnice. Ale vlastně možná ne, protože bych se s největší pravděpodobností zapíchl mačkami svému jističi do ramen. No paráda! V druhé polovině délky mě čeká opět kout, tentokrát lehce převislý, ale zato plný hezkých „hook placements“ ,neboli spárek a vklíněných kamenů, za kterými perfektně drží cepíny. Na konci tohoto úseku vtlučím do spáry další hex (jistítka pro místní účely naprosto nezbytné) a můžu pohodlně dokončit délku a nechat se těsně pod vrškem bičovat větrem při čekání na svého spolulezce. Sice úplně zmrzlý, ale opět plný euforie děkuji Alsdair za perfektní lezení. Ten mě chvíli nato naprosto uzemňuje větou: „Jo, hezký lezení dneska. A taky máš neskutečné štěstí na počasí!“ Když se ho nechápavě ptám, co tím myslí, a přitom se snažím se natočit k němu tak,

aby mě v tom větru vůbec slyšel, odpovídá něco v tom smyslu jako: „Podívej se na támhle ty kopce – ty byly vidět minulou zimu asi jen dvakrát, co jsem tady byl! Jinak bývá mlha, sněží nebo prší!“ Aha, no jo, tak to pak dává smysl. Za tohoto parádního počasí se vracíme k autu a na příští den plánujeme rest day, neboť se má oteplít a pršet. Zdá se, že odpočinkový den jsem opravdu potřeboval, neboť jsem prospal v kuse 14 hodin! Není nad to přebít jet lag dvěma dny perfektního lezení a pak se teprve dospat.

Počasí už bohužel nedovolilo další lezení, a tak jsem se se svým parťákem rozloučil, vlakem a autobusem jsem se přesunul pod Ben Nevis, na který jsem ráno vyběhl a zvládl se neztratit v mlze, která mě opět kupodivu překvapila. Dále už následovala jen návštěva Edinburghu, vyplněná velmi důkladným průzkumem místního piva a whisky. Štědrý den v podobném duchu a 25. prosince jsem konečně mohl dosednout na rodnou hroudu, kde mě čekala krásná zimní pohádka – zelené louky a plus 11 stupňů Celsia!

Několik faktů a poznatků o zimním lezení ve Skotsku.

Jedná se o tradiční lezení v té nejčistší formě, tzn. že veškeré jištění je na vás samotných a jen zcela výjimečně se stane, že zahlédnete fixní skobu. Skála je granit, neboli žula, takže materiál celkem pevný. Problém nastává s geometrií spár a fenoménem „frozen mist“, neboli zmrzlou mlhou. Díky téměř konstantní stoprocentní vlhkosti vzduchu je většina spárek pokryta tenoučkou vrstvou ledu, někdy i doslova neviditelnou. Proto i na sedáků místních borců nevidíte moc frendů, neboť se nezřídka stává, že frend zkrátka po této ledové glazuře ze spáry vyklouzne a jak dobře víme, frend „visící za karabinu na laně, neplní tak dobře svoji funkci, jako když je pevně zaklíněn ve skále. Obdobný problém může ale nastat i s nevhodně založeným vklíněncem do téměř rovnoběžných spárek, které jsou pro místní materiál tak typické. Toto se stalo mně, resp. Alsdairovi, když mi budoval štand, který se mnou posléze vypochoval. Proces je

následující: očistíte spárku, založíte vklínělec, který se zdá, že perfektně drží, ale když za něj budete chvíli tahat a viklat, tak vyletí. Proč? Protože sedí na té miniaturní glazuře, která se díky tření za chvíli rozpustí a vklínělec putuje i s vámi někam, kam vůbec nechcete. Ideálními jistítky jsou tedy hexy, zejména ty asymetrické. Takový hex pohodlně založíte i do rovnoběžné spáry, trochu pootočíte, dáte mu několik ran cepínem a perfektní jištění je na světě! V jednoduchosti je síla. Další faktor je počasí. Už se to tak stalo, že ve Skotsku je to k moři všude kousek. Místní pahorkatiny jsou tudíž během zimy dotovány skoro pořád nadojenými mraky, které se sunou od moře a nad horami se srazí. Když se k této stoprocentní vlhkosti přidá pořádný vítr, je o zábavu postaráno. Musím přiznat, že tihle Skoti jsou fakt otrlý národ, co se týče přírodních podmínek. Zároveň jsem taky záhy pochopil, proč mají tak dobrou whisky a pijí ji ve velkém – v takovém počasí vám totiž asi ani nic jiného nezbude. S počasím a vlhkostí vzduchu taky souvisí oblečení. Pokud máte možnost výběru mezi péřovkou a syntetickým materiálem, sáhněte po syntetickém. A když nemáte péřovku, tak si vezměte svetr. A když nemáte svetr, tak si vycpěte bundu novinami, a pokud nemáte noviny, tak vytrhejte přečtené stránky ze své knížky, kterou jste si vzali s sebou a použijte je jako izolační vrstvu. Suma sumárum – tamní podmínky jsou kořením celého zážitku, ale neměly by lezce odradit, protože kvalita tamního lezení je podle mého názoru naprosto fenomenální. Nebojím se říct, že to bylo jedno z nejlepších lezení, které jsem kdy zažil. Takže když bych měl někdy v budoucnu možnost, hned bych tam jel znova!

Hore zdar!

Mazi, Butte, MT, 14. 4. 2015

Nějaké foto tady na webu LKP a širší výběr na

<https://picasaweb.google.com/michal.mazacek>

Jak jsme zase jednou přežili

Ráno začíná slibně – k snídani makovec a vycházející slunce s vymetenou oblohou. Pecka. Všechny tři dvojky vyrážíme pod Lomnický štít. Plány jsou smělé – Hokejka (V+), Patagonské léto (7+/8-), Staruch-Medvec (VIII). Máme to rozdělené na tři etapy – dojít pod nástup, dát si vrcholové pivo a pořádně večer zapářit. Podle chatára bychom pod nástupem měli být zhruba za 45 minut. Poté, co sejdem pod hang, tak nějak neurčitě odbočíme z cesty vzhůru do svahu. Snaha nezvrtnout si nohu v kamenném korytu se postupně mění ve snahu nevypíchnout si oko větvemi kleče. Postup výpravy se jasně zpomaluje. Ve vedení skupinky mezi Martinem a Michalem není shoda, Martin je zastáncem prodírat se klečí vpřed, my za Michalem volíme cestu přes plotničky (zhodnotili jsme to na prvovýstup za 3+, exponované). Po mém spolulezci ani vidu ani slechu. Přemýšlím nad tím, co jako budu sama pod stěnou dělat (teda pokud se tam někdy dostaneme). Ač už jsem v to nedoufala, shledali jsme se s Martinem, který už na nás čekal na nalezené cestičce, kterou jsme pravděpodobně měli následovat již odspoda. Nicméně po 2 hodinách jsme pod stěnou.

Naše dvojka nastupuje jako první, první dvě délky máme společné s Hokejkou, tak abychom hokejisty nezdržovali. Katy s Michalem mají svého Starucha o kousek dál. První délka začíná teda na moje poměry dost svižně. To muselo být minimálně tak za V. „Ty vole, to je psaný za III!“ Odpojujeme se ve třetí délce do Patagonského léta, docela hladká plotna, tři borháky, takhle odspoda docela krátká, pak už je zlom a tam už to snad nebude tak zlý. Cha. Jako jistič mám dobrý výhled na Michala bojujícího ve Staruchovi přibližně ve stejné výšce, zatím dost marně. K nám se pomalu blíží tandem Dvořky–Pája. Přibližně po 45 minutách se Michal ani Martin nehnuli z místa. A Dvořky už je pod náma. Změna plánů. Všichni jdeme Hokejku. Michal s Katy teď musí pádit, nemají plánek cesty. My postupujeme jako první, čas pádí, ale uklidňuju se krásným poča-

sím. Lezu si v dobrém rozmaru až do doby, než přijde traverz. Za V! Ty vole, to nemyslíš vážně, to nepolezu, to nedám, já tady vůbec nechci bejt, vždyť to je kyvadlo jak kráva, prostě neeee!!! No, nakonec jo. S pár kapkami slz. Jak potom bude vypadat to nejtěžší místo?! Drobný zádrhel, netrefili jsme další linii, takže slaňování z něčeho pofidernýho, stáhnutí lana a znova do správné linie. A je to tady, nejtěžší místo, obří převis. Martinovi to šlo svižně. Jsem zvědavá na sebe. Nakonec to nebylo horší jak ten traverz. Po mně se na převis vrhá Dvořky, po delší době slyším vítězoslavný řev. Trochu jsme zbytku utekli. Překvapeně konstatuju, že z krásného počasí je hustě hustá mlha a začíná být pěkná kláda. Tak jo, lezem dál. Teď už by to měla být pohoda, takový dolez. Pohoda začala super úzkým převislým komínkem, kde jsem začala panikařit z toho, že se tam seknu a už mě nikdo nedostane ven, a pokračovalo to dalším převisem s oblýma chytama na stisk a nohama na tření. Tak jsem si vyzkoušela, jakže se to teda hákuje. Prosím, ať už jsme nahoře. (Proč já vlastně vůbec lezu?!) Zbytek už není slyšet, počkáme nahoře, maximálně do hodky by měli taky být nahoře. Dolézáme k zábradlí, v tenkých trikách, pozorování zakuklenými turisty do teplých bund. Tak jo, jsme tu. Super výhled – bílo, bílo, bílo.

Už přes hodinu a půl srkám kávu ve stanici lanovky a nervózně očekáváme zbytek. Na telefonu nedostupní. Po dvou hodinách se konečně objevují, pořádně zmrzlí, hladoví. Půl šestý, moc času do tmy už nezbývá. Venku začínají padat kroupy a potom pršet. Někdo nám hlásí, že 15 km odtud je bouřka a jde sem. Představa sestupu po mokré skále a řetězech s bouřkou nad hlavou se mi teda ani trochu nezamlouvá. Začínáme stresovat.

„Prosím vás, nevíte, jak ta bouřka postupuje?“

„Ne. Počkejte si.“

„Ale když budu čekat, tak se setmí a my se musíme dostat dolů. Nemohli bychom tady přespat?“

„Ne. Jedině venku na terase.“

„A sjet dolů lanovkou bychom nemohli?“

„Ne. Všechny jízdy do večera jsou vyprodané, není místo.“

„Aha. A poradil byste nám, co bychom měli dělat?“

„Měli jste si zjistit počasí, než jste sem lezli.“

Nepochodili jsme ani v hydrometeorologickém ústavu věd, prý je to akademická půda a přespát tam nemůžeme. Počkáme, až to tady zavřou, rozbijem okno a přespíme uvnitř? Nebo se navážem a v totální mlze a potom už tmě půjdeme někudy dolů a pravděpodobně někde zhučíme dolů? Už jsem viděla ty titulky v zítřejších novinách – ‘Nezkušení čeští lezci se zabili při sestupu z Lomnického štítu’. Ale nic jiného nám očividně nezbyvá. Tady se s náma nikdo bavit nebude. Pochmurně si oblékáme sedáky a chystáme se na sestup. To vzbudilo hrůzu a pobouření u návštěvníků, kteří uvnitř čekají, než jim přijede jejich lanovka, nemůžete jít v tomhle dolů, to nedělejte. Ale co teda máme dělat?! Až jeden statečný návštěvník se rozhodl, že se pro nás bude snažit něco udělat. Šel vyjednávat k chlapům od lanovky. Ale následovaly stejné argumenty – přetížíme lanovku a to prostě nejde. Až poté, co je pán upozornil na to, že jsme pojištění a zavoláme na horskou službu, že si netroufáme sestoupit, budou nám muset poskytnout extra jízdu zdarma dolů, svolí, že si po jednom můžeme za 10 euro kupovat lístky a po jednom vždy nastoupit do kabiny a sjet dolů. Intervaly mezi jízdami byly 20 minut. Samozřejmě, že jsme lanovku nepřetížili a klidně bychom mohli sjet všichni najednou. Takhle jsem byla ve várce s tím hodným pánem a jeho manželkou. No, dostala jsem slušné kázání. „To jste se jako vypravili bez horského vůdce? To přeci nejde, tady musíte jít jediné s vůdcem. A to jste si nezjišťovali počasí? A máte s sebou nějaké jídlo? A to máte jenom takovéhle boty? A máte vůbec nějakou baterku?“ „Jo, mám čelovku!“

Na Terynu se dovolat nedá, nechceme, aby po nás vyhlásili pátrání, tak se s Martinem vydáváme napřed. Už v totálním slejváku s bouřkou nad hlavou. Dvakrát donutím Martina se schovat pod nějaký převis, to když je bouřka nad námi a já panikařím, že do nás uhodí blesk. Když se ale nehýbáme, dává se do nás slušná kláda. Takže radši jdeme. Na Terynu dorazíme se setměním. Poté, co se nacpu fazolovkou a pirohama, toužím potom, aby tu byl už i zbytek. Mé přání je po hodině vyslyšeno. A v 10 večer začíná pořádný mejdan, protože jsme zase přežili! Juch!

Pavča

ZATMĚNÍ SLUNCE NA WILDSPITZE 27. 3. 2015

Již asi třetí sezonu jsme se rozhodovali, že je třeba se zase trochu posunout a konečně podniknout nějakou tu skialpovou túru do větších kopců, než jsou „jen“ ty naše Krkonoše. Konečně tedy nezůstalo jen u opileckých výkřiků na Jetici a vyrazilo se.

Jako cíl jsme pro tentokrát zvolili vrchol Wildspitze v Ötztálských Alpách. Je to sice poněkud profláklý kopec, ale vzhledem k našim chabým skialpovým zkušenostem se nám tento vrchol zdál teoreticky dosažitelný. Svou roli také významně sehrálo to, že tam loni vegetovali Ajdy se Štěpánem a tak danou oblast trochu proklepli. První termín byl dohodnut na třetí víkend v březnu.

Nakonec jsme tedy vyrazili čtyři – Ajdy, Dan, Lukáš a já. Ajdy nás ve čtvrtek ráno v Jičíně naložil do tranzitu a už jsme sypali přes Mnichov směr Pitztal. Za cca 7 hodin jsme již vystupovali (kolem druhé odpoledne) na prosluněném parkovišti v Mittelbergu. Rychle jsme nachystali cajky a vystartovali k chatě Braunschweigerhütte, kde jsme chtěli bivakovat. Předpověď slibovala na pátek pěkné počasí, a tak jsme útok na vrchol velkoryse naplánovali hned na následující den.

Hned na začátku Ajdy nasadil zběsilé tempo, proto jsme přesně za 3 hodinky vyklouzali pěkných 1000 výškových metrů na chatu do výšky 2750 m n. m. Slunce bylo ještě na horizontu, a tak jsme zbývající volný čas strávili přípravou na výstup a hlavně roztápěním božích kamen v luxusním, ale vymrzlém Winter-raumu (každý horal ví, že kamna jsou ten „největší“ vynález). Zhruba týden v něm totiž nikdo nepobýval. Na puchýře si zatím nikdo nestěžoval, zbytek dne jsme tedy věnovali konzumaci borovičky, což se vždy osvědčilo jako dobrá simulace výškové nemoci.

Budíček byl nastaven na pátou ranní. Příprava cajků a nezbytná snídaně se poněkud protáhly, a tak jsme na Wildspitze z vyhřátého Winterraumu vyrazili až pár minut po šesté. Vzhledem k očekávanému přetlaku skialpinistů jsme chtěli na vrchol dorazit co nejdříve, a proto tempo bylo více než „svižné“. Předpověď nelhala – podmínka byla luxusní, což i v tomto případě bylo slabé slovo (teplota lehce pod nulou, bezvětří, viditelnost nevídaná!). Kolem osmé jsme došlapali na konec sjezdovky do sedla Mittelbergjoch do výšky 3166 m n. m., kde nás čekal kratší zledovatělý sjezd na ledovec Taschachferner. Tady už jsem začal cítit svalovou únavu a bylo nabíledni, že „černého Petra“ tentokrát ponešu já. Slunce už začal ukrajoval měsíc, a tak jsme občas okoukli Oskara svářecím sklíčkem. Na dlouhém plató ledovce Taschachferner jsme již měli vrchol Wildspitze jako na dlani. To už k nám přicházeli zprava první skialpinisté z Wentu. Dopusud liduprázdná krajina se tak během chvilky změnila na Václavák. Naštěstí nás čekal již jen poslední prudký výšvih k poslednímu sedýlku pod vrcholem. Zde jsem s pomocí jednoho Frantíka poprvé v životě „profesionálně“ nasadil Harscheiseny a z posledních sil zabojoval do sedla pod vrchol, kde jsme sundali lyže a nasadili mačky na zdárné dokončení skalnatého vrcholového hřebene. Na vrchol Wildspitze na konečnou kótu 3768 m n. m. jsme tedy dorazili kolem je-

denácté a kochali se téměř neskutečným výhledem na ohromnou část východních Alp.

Zatmění slunce již bylo za kulminačním bodem a překvapivě o něm mnozí Rakušané ani nevěděli.

Později jsem se dočetl, že Wildspitze patří na čtvrté místo v tzv. Alpském seznamu prominence. Je zde tudíž čtvrtý největší rozhled v Evropě, což jsme mohli více než potvrdit. Nikdo z nás lepší pozorovací podmínky nezažil (zimní podmínka je zimní podmínka!). Cesta do bivaku již byla paráda, až tedy na náš poněkud diletantský sjezd přes ledovec bez navázání, kde jsem si malinko „šlápnul“ do trhlinky. Pivko v ledovcové restauraci bylo vynikající a v podvečer už jsme se opět slunili jako plážové běhny na Braunschweigerhütte. Večer jsme se tradičně posilnili slivovicí a kalvádosem a na druhý den ještě vymysleli výstup na vrchol Linker Fernerkogel (3277 m n. m.). Předpověď ale slibovala přijatelné počasí jen dopoledne, a tak na vrchol (přes lavinové pole) vyrazil již jen „sebevrah“ Ajdy a mi ze sedla pod vrcholem raději „lehce“zatrénovali sjezd s navázáním prokládaný kotrmelci. Odpoledne jsme se kvůli přicházející frontě rozhodli pro návrat, proto jsme po parádním sjezdu do údolí sbalili cajky a vyrazili zpátky do Čech.

Puchýřům zdar!

Jarda, LKP sekce Paka

Jedna zimní šílenost

Už trochu ovíněná jsem Fugasovi vrazila do ruky peněžitou zálohu. Musím si to svoje rozhodnutí nějak pojistit.

„S kým lezeš v Tatrách?“, Kubas.

„S tebou!“

„Ale já...“

„A Míša s Šejnikem!“

„No ale...“

„To je fajn, že nemáš žádný námitky.“

Odjezd v úterý večer. Tajně. Rodičům jsem pro jistotu sdělila, že jedeme až ve čtvrtek večer, aby mi prošlo, že nebudu tak dlouho ve škole, a aby se přece o mě tak dlouho nebáli. Absenci ve škole mi jistí gynekologická omluvenka. Spoléhám na to, že ohledně tohoto tématu se nikdo nebude vyptávat na podrobnosti. Jo a hlavně nesmí svítit sluníčko, abych se neopálila, a nesmí moc mrznout, abych nepřijela s omrzlinama.

V Hradci na nádraží jsem potkala jičínskou trojčlennou sekci. „Nazdar kamarádko!“ Ve vlaku padly všechny Kubasovy zásoby domácí slivovice („Aspoň to budu mít zítra lehký!“), asi se moc nespalo (Pepa chtěl spát v hamace = závěsné sítě nad lehátkem), ale bylo nám fajn. Ráno už bylo trochu horší, jediný Ruda se Zbyňkem (nejsem si úplně jistá jménem, ale Zbyňek je myslím docela dobrý) byli čilí. Statní matadoři vyrazili na skialpech (Ruda a spol.), zbytek našeho týmu se odsunul do kantýny k děsně zmalované paní a vyčkávali jsme na první ranní jízdu zubačky. Samozřejmě že Pepa, Šejnik a Míša zubačku nestihli, tak jsme jim vesele zamávali a vydali se vzhůru.

„Poznávám krásu tichý chůze,“ Ještěr (rozuměj – není tady Pepa :)).

„No mě překvapuje, Václave, že mlčíš,“ Kuba.

„Já vám to pak všechno nahoře řeknu!“ Ještěr.

V mlze a chumelenici jsme se dobelhali nahoru a já si mnula ruce, že v takovémhle počasí už dneska nikam nepůjdem. To jsem se ale přepočítala. I když zpočátku to znělo slibně: „To bude taková procházka na 2 hodiny, na Svišťový štít. Je to napsaný za 1, jedno místo za 3.“

Přes noc napadlo dost sněhu, takže jsme prošlapávali stopu (teda kluci - naštěstí mě považují za lehkou váhu, která by jim stejně prd prošlapala). Vzali jsme jedno lano na čtyři lidi. První obtížné místo délkou tak 3 metry Václavovi trvalo zhruba půl hodiny, než ho zdolal. Následoval super úzký, exponovaný, zasněžený a klouzavý hřebínek po kamenech. „Odtud už se dá krásně zabít!“, Ještěr. Super, to jsem potřebovala vědět. V dalším úseku mi Pepa musel podat cepín a v podstatě mě nahoru vytáhnout, protože jsem odmítala ty kroky bez jistění udělat. Další boulder nám zabral opět dost času. Už jsem si představovala, jak tady zatmíme, umrznem a tak podobně. „Asi opět zažívám psychický rozklad!“ „Ale prosimtě, jseš tady s hasičem, instruktore, nic se ti nemůže stát!“, Kubas. K mému překvapení jsme se přeci jenom pod vrchol dostali (pouze pod, usoudili jsme, že to nejlepší už máme za sebou, a tudíž nahoru nemusíme). Zajásala jsem, že teď už nás čeká jen pohodový sestup. Omyl. Pepa vymyslel, že přece nebudeme chodit, ale zkrátíme si to sjezdem po dost příkrém svahu s přibrzdováním pomocí cepínu. Z toho, jak strašně jsem brzdila a křečovitě svírala cepín, mě mrtě bolely ruce. Po návratu na chatu jsem usoudila, že pokud to dneska byla 1 (teda pozor – byla s !), tak nevím, jak bych mohla zdolávat něco těžšího, a asi zítra pojedu domů.

Druhý den jsem si řekla, že tomu dám ještě šanci. Počasí bylo nejisté, tak že prý půjdem na ledy. Ruda nám naplánoval trasu – ze Zbojandy na přelom, pak na Východní vysokou, na Polský štít, dolů k těm ledům, vylízt ledy a zpátky do sedýlka... Brzy jsme pochopili, že je to naprostá utopie. Okolo poledne jsme byli na Přelomu. Míša s Šejnikem byli dost umanutý a rozhodli se, že vylezou

aspoň na tu Vysokou, my s Kubou jsme usoudili, že takovýle krásný bořivý hluboký prašan zcela vybízí k procházce (bohužel už jsem taky musela prošlapávat).

Večer se ukázalo, že hraní na kytaru na horský chatě hrozně obtěžuje, takže jsme měli utrum. Probírali jsme plány na další den. „Co je to v. t.?“, Pepa. „No, velmi těžké.“, Ruda. „Anebo taky vycházkový terén!“, Šejnik. Od Rudy jsme se dozvěděli, že „materiál je jenom brzda výkonu!“ Od Kuby jsem na zítřejší den dostala jasný pokyn: „Zítřka si chci dát na terase na sluníčku pivo, tak se podle toho zaříd!“ Ok.

Ráno byla bezvadná mlha. Náš tým vyrazil směrem (alespoň přibližným) pod Javorový štít, přestože se Ruda škodolibě smál. Zbytek se rozhodl vyčkávat. Včerejší turistický výlet se ukázal jako prozíravý, jelikož jsme dokázali trefit pod nástup. Jásala jsem, že máme vysílačky a dorozumívání bude tudíž bez problémů. Po dvou délkách se nám vybily. Nakonec jsme lezli souběžně. A nahoře, cha, supr čupr krásný počasí, výhledy, nádhera. Teda pak se ukázalo, že díky tomu slunci je teď z krásně zmrzlého svahu hnusnej těžkej sníh a z nás při sestupu pekelně lilo, ale jinak to bylo fajn. A dole zas mlha. A v mlze známé hlasy – „My jsme vyrazili chvíli po vás, ale chodili jsme v kruhu a nástup jsme nenali.“ Večer jsem poslala domů sms, že jsme teda úspěšně dorazili na chatu a ještě stihli něco vylézt.

Další den naše rychlá rota vyrazila na Kupolu a vzápětí na Velkou vysokou. „Teda, my jsme tak nebezpečně rychlí!“ „To jsem mohl ještě 2 hodiny spát. Aspoň by nám to někdo prošlapal!“ Díky naší rychlosti jsme aspoň mohli poté z chaty pozorovat Ještěra s Pepou zdolávající Javorák nějakou peckou (jakou, to vám určitě rádi řeknou). Dlouhý večer se nám Ruda pokusil zkrátit naučením super dlouhé hry. „Teda s tebou bych, Rudo, nechtěl být v bivaku!“, Šej-

nik. Ale díky Rudovu diplomatickému jednání a jeho košili se večer přeci jenom mohlo hrát (teda potichu a pouze do 9 hodin).

Jupí, tak jsem přeci jenom přežila! Nemám nic omrzlého a ani extra opálená nejsem. Při sestupu jsme si ještě cvičně dali ledy (teda jenom jednou, protože jsme byli úplně mrtví, ale hlavně že jsme si kvůli nim přivstali). A tradá do vlaku. Jeli jsme denním vlakem, takže jsme se ve vagonu krásně vyvalili, sundali boty a vytáhli zbytky jídel a Smadný mnichy. Prostě pohoda. Nechtěla bych být naše spolucestující.

Další večer volám domů, že jsme se teda jako vrátili.

„A kdy že jste to teda přijeli?“, mamka. Už mi začalo být jasné, že něco tuší. Tak jsem kápla božskou, že jsme teda jeli už v úterý a vrátili se v neděli.

„No, já už to všechno vím. Jarmilka (Ještěřova máma) mi v úterý říká, že dneska odjíždíte, tak jsem jí říkala, že ne, že se plete, že až ve čtvrtek. Nakonec uznala, že se asi spletla. A když ti ve čtvrtek volám, abych ti popřála šťastnou cestu, a slovensky se mi ozve, že volaný účastník je nedostupný, tak mi to bylo naprosto jasný!“, máma.

Pavča

Tatry 6. – 10. 10. 2015

Tak jako loni i letos padlo rozhodnutí na lezení v okolí Brnčalky, jinak Chaty při Zelenom plese. Ruda, jako hlavní vedoucí, se snažil rozptýlit naše obavy z pozdního termínu příslibem babího léta, a tak nás bylo nakonec sedm statečných a především optimistů mířících nočním rychlíkem za novými zážitky a super lezením.

A že se to loňsky zadařilo! Bylo dost lezení i silných zážitků z bloudění ve stěnách při pohybu vzhůru a někdy i při slanění.

Dle tradice jsme se řádně zahřáli ostrým dvouhodinovým pochodem na chatu, hned přebalili a vzhůru do stěn Žeruchovek. Mlha a vlhko někoho možná přesvědčila, že bude v teple chaty lépe, ale touha lézt byla pro čtyři z nás silná. Po chvíli hledání nástupu v mlze, nalezení úplně mokrých stěn a moudré změně našeho cíle nám byl ten den odměnou nádherný výhled z turisticky přístupného Jahňacího štítu. Inverze ležela ve všech údolích a vrcholky Tatranských štítů pluly v bílém moři spolu s tím naším jako ostrovy. V tu chvíli nám snad ani nevadilo, že táhneme v batozích lezeckej matroš zbytečně. Svačinka, foto, ještě pár pohledů k našemu zítřejšímu cíli, Lomničáku, a je čas k návratu.

Na chatě nás čekala večere a balení na čtvrtední plánovaný Vidlový hřeben. Dle Rudy a jeho obstarožního průvodce nejkrásnější hřebenovka v Tatrách. Prý lezení max. za 4, takže stačí lano do dvojice, sedák a nějaký smyce a karabiny. No raději přibalím dva friendly a vklíněnce (hodily se, takže dobrá volba). Ještě si stačím přečíst SMS z domova, že má od 11 h pršet, ale s důvěrou a vzpomínkou na dnešní prosluněné vrcholy usínám.

Po zdejší vydatné snídani vyrážíme za slibného počasí, kdy slunce bojuje pouze s lehkým ranním oparem, směrem Velká zmrzlá dolina v sestavě: Ruda, Lukáš, Pavel, Petr a já. Druhý tým Honza a Honza vyrazili chvíli po nás s cílem na vrcholku Čierného štítu. Dvě hodiny nám trvá cesta k nástupu pod Kežmarským sedlem. To půjde. Vyrážíme vzhůru bez podpory jištění. Jen místy leží lehký poprašek sněhu, ale úvodní zaledněná místa okolo stékající vody jsou psychicky náročná. Dále bylo jen potřeba hledat nejvhodnější cestu k sedlu. V jednu chvíli mi zatrnulo. To, když jsem směrem na kluky ušlápl dva balvany velikosti hlavy. „Bacha, šutry!!“ volám. Balvany i kluci uhýbají opačným směrem. Musíme dávat pozor, co bereme do ruky a na co šlapeme. Bez úhony dorážíme do sedla a konečně se navazujeme.

První pohled nám odkrývá krásný, exponovaný hřebínek s lezením (zatím doufáme) v pevný skále. Moc toho pro náhlou oblačnost nevidíme. Jen občas nám malá mezera mezi mraky odkryje okolní štíty a kousek hřebene, který teď s překvapivě vysokými jednotlivými věžemi vypadá rozlehlejší, než se zdálo z údolí. Ruda, který to kdysi lezl, hned nasazuje svoje pověstné tempo a Lukáš s Pavlem, kteří jsou s ním na jeho 60m laně, mají co dělat, aby ho stíhali. My máme pouze padesátku, a tak se snažíme neztratit je z dohledu. Jsem rád, když je doženu u dalšího štandu a vidím kudy oblézt, nebo přelézt další věž. Předpověď nelhala. Sice neprší, ale už hodinu sněží. A čím dal víc. Pokud se nehýbeme, je zima.

Na Velké Vidlové věži doháním Lukáše, který vzápětí mizí někde za hranou. Fajn, aspoň znám další směr cesty. Doberu Petra, který už dost nadává na bolavé koleno, a pokračuji dál. Za hranou zjišťuji, že dál bych zřejmě mohl postupovat třemi směry, ale kluky nikde nevidím. Ani stopy ve sněhu. Dál směrem k Lomničáku není taky vidět. Po dvou pokusech vítězí zlatá střední cesta. No, vždyť je to i ve směru, kudy mi Lukáš zmizel. Pytlíme na štandu u další věžičky. Možných směrů opět přibývá. Pokus o telefonické spojení ani volání do větru nedopadá nejlépe a jediný slova v telefonu, kterým je trochu rozumět, jsou: „...to jste úplně blb...“ Víc nic. Mezi mraky zahlídnu obhozený hrot na hřebeni, a tak to zkusím „zkratkou“ levým žlabem, nakonec s jedním slaněním. „To jste blbě,“ slyším opět, ale tentokrát to na mě volá Ruda, který se objevil v sedle hřebene asi 12 m nad námi. Drápu se zasněženou spárkou nahoru a scházíme se opět na štandu. Dozvíme se, že kluci slanili na druhou stranu hřebene a čekali tam na nás.

Ještě je to daleko. Teď na nás čeká traverz po zasněžených policích, pak slanění. Fungl nové lano přeseknuté do 2/3 Petr téměř oplakal. Nevíme, jak k tomu došlo. Na pád špatný, ale na slanění musí ještě vydržet. Sněhu je dost,

aby komplikoval hledání dalších chytů a stupů a pořádně nám vymrazil už tak ztuhlé prsty. Boty naštěstí většinou drží. Kolena mi zimou poskakují v rytmu. Ruce hřeju o tváře. Už po několikáté nešandujem a jdeme průběžně. Jen občas obhodím hrot, či zajistím nějakou spárku. Petr znatelně kulhá, tak mám z toho obavy. Ještě poslední kousek ostrého hřebene a pak balancování na sněhem pokrytých plotnách Lomničáku. Uklouznout, byla by to rychlá jízda dolů. Sláva, vidím zábradlí vyhlídky na vrcholu. Za odměnu na nás čeká teplo v baru na horní stanici lanovky a pivko. Rozmrzáme, ale prsty stále brní. Čas pokročil a náš výlet nekončí tady, ale návratem na Zelené pleso.

Nakonec byla snad nejnáročnější nekonečná zpáteční cesta přes Skalnaté pleso a Sedlo pod Svišťovkou s počátečním blouděním a hledáním chodníčků za svitu čelovek. Na chatě nám kluci zajistili večeři, na kterou jsme dorazili kolem půlnoci. I Petr se dobelhal včas. Byl guláš a koprovka v jednom talíři. Zřejmě bonus od kuchaře. Ale postel byla konečně nejlepším zakončením dne.

Tatry nám už dále babí léto nenabídlly. Někdo odpočíval, někdo ještě zkusil mokré stěny a někdo šel na pěší výlet. Nakonec se setkáváme na podlaze nádraží v Popradu, která nás „hřeje“ ještě pět hodin do odjezdu našeho vlaku. I tak nám dobrá nálada vydržela i na cestu domů.

Doma si ještě „vygooglim“, jak ten Vidlový hřeben vlastně vypadá, když je vidět za dobrého počasí, a zjišťuji, že by to stálo za zopakování. Je nádherný.

Tak třeba zase někdy, až bude babí léto? :-)

Honza M.

Alpy 2015

Míra Novotný již finišuje svou francouzskou misi a snaží se zanechat ve svém sportovním klubu v Autunu co možná nejsilnější stopu. Proto vymyslel pro své francouzské přátele plán na zdolání dvou alpských čtyřtisícovek, Grand Paradiso 4061 a Grand Combin 4314, a na tuto akci mne přizval. Protože všichni vyráželi z Francie, dostal jsem jen pokyn „Chata CHABOD je rezervována na sobotu 15. 8. pro osm lidí. Dole je parking na km 23,950 PRAVIEUX 1834 m, tam se sejdem“.

Vyrazil jsem již 13. 8. do Bad Teltz, kde jsem přespal u dcery.

14. 8. jsem měl naplánováno 670 km přes Švýcarsko, průsmyk Col du Grand St-Bernard do Itálie. Do výšky 2469 jsem se neškrábal a rád jsem využil tunel ve výšce 1915 m n. m. Skoro prázdné parkoviště v Pravieux jsem našel ještě za světla. Přespání v autě bylo jako v mechu a kapradí.

15. 8. jsem obhlížel okolí a čekal jsem na příjezd hlavní části výpravy. Počasí je tragické, zataženo, poprchává a z hor se valí proudy vody. Odpoledne doráží francouzská sekce. Docela vydatně prší. Čekám, že někdo řekne, že zůstaneme na parkovišti. Nakonec navlékáme pláštěnky a vyrážíme. Převýšení na chatu 900 m, takže nás čeká asi 3 hodiny pochodu. Když jsem byl již dost spařený a přemýšlel jsem o tom, že sundám nějakou vrstvu, začalo chumelit. Kdybychom pokračovali o kus dál, tak bych musel spíše vrstvu přidat. Na chatu dorážíme slušně promočení.

Ráno před chatou 10 cm sněhu a kopce v mracích. Naštěstí je předpověď na zítřek příznivá. Připlácíme ještě jednu noc a doufáme v lepší podmínky. Aspoň máme možnost všechno řádně dosušit.

Během dne se chata začíná plnit, což je neklamná předzvěst pěkného počasí.

Protože neznáme cestu, můžeme ráno v klidu posnídat, abychom guidům dali šanci vyšlápnout cestu. Počasí je příznivé, brzy se dostáváme na ledovec. Zprava se vynořují další skupiny, které vyrazily z chaty Vittorio Amanuele II. Výstupová cesta se zahušťuje. První skupinky začínají sestupovat. Asi 100 m pod vrcholem je trhlina, přes kterou jsou dva duralové žebříky a tím i první čekání. Po pár dalších krocích zastavujeme ve frontě. Těsně pod vrcholem je asi 10 m dlouhý jedničkový travers s třemi nýty, kde se nedá vyhnout. Vzhledem k tomu, že překonání tohoto místa je pro mnoho „horolezců“ vrcholným výkonem, nastává nechutná tlačnice. Asi po půlhodině jsme se dostali na řadu a jsme u vrcholové sošky Panny Marie. Z čekání jsme řádně ztuhlí, děláme vrcholové foto a rychle dolů. Sestupujeme kratší cestou přes chatu Vittorio Amanuele II. do kempu Pont Brauil 1952 m n. m. Máme toho docela dost, vystoupali jsme 1350 a sestoupili 2100 m. Užíváme si sprchu a konečně došlo na pivo z Česka.

Ráno 18. 8. se přesouváme do Chamonix, kde se v kempu Les 2 glaciers setkáváme s Pepou Šimůnkem, který nám bude organizovat výstup na Grand Combin. Předpověď počasí je mizerná, je čas na nákupy a prohlídky horolezecských atrakcí v této Mecce všech horolezců. Špatné podmínky stále trvají, konec dovolené některých jedinců se blíží. Konečně po čtyřech dnech vyčkávání vyrážíme 21. 8. do Bourg-St-Pierre 1632, kde necháváme auta a vyrážíme na chatu Valsorey 3030. Podmínky pro výstup nejsou ideální, čerstvý sníh udělal ze skalního lezení mixy. Původně zamýšlenou výstupovou trasu západním hřebenem opouštíme a ve dvou tříčlenných družstvech brzy ráno vyrážíme společně s dalšími 5 družstvy do jižní stěny. Nejprve stoupáme do sedla Plateau du Couloi a odtud nastupujeme do postupně se zdvihající jižní stěny, kterou vystoupáme na Grand Combin de Valsorey 4184. Odtud sestupujeme do sedla 4131 a přes ledovec stoupáme na Grand Combin de Grafeneira 4314. Na vrcho-

lu je sice krásný výhled, ale také čerstvý vítr a strašná zima. Ani se mi nepodařilo otevřít zip u víka batohu, abych vytáhl foťák.

Stejnou cestou sestupujeme k chatě, kde se občerstvujeme a pokračujeme v sestupu na parkoviště. V 17 hodin jsme u auta. Po 14 hodinách trmácení za sebou máme 1400 m výstupu a 2700 m sestupu. Se všemi se loučím. Pepa odjíždí s francouzskou skupinou zpět do Chamonix a já se vydávám na zpáteční cestu.

Měli jsme štěstí, následující den začalo opět sněžit.

Ruda

Český pohár mládeže Jičín

Poslední sobotu v září se v Jičíně konalo předposlední kolo Českého poháru mládeže ve sportovním lezení na obtížnost. Protože byl v pondělí "svatý Václav", předpokládal jsem, že někteří radši zvolí variantu výjezdu do skal. I tak jsem očekával kolem 50 účastníků závodu. Předregistrace tomu taky napovídala. Nakonec někdo nedorazil, ale dorazil ten, o kterém se nevědělo, že dorazit má. Například jsem věděl o neúčasti Elišky Adamovské (skály) a Martina Jecha (světový pohár v Puursu). Zrovna tihle dva patří mezi mládežnickou elitu, takže jsem mohl trošku polevit na přísnosti cest.

Těch jsem se rozhodl postavit šest, aby mohly být co nejdelší, co nejvíc prověřující dovednosti závodníků a co nejvíce závodnický vypadající. To mě stálo dost sil a kůže na prstech, i proto jsem se moc těšil, jak se mi to vizuálně vrátí v sobotu pohledem na bojující startující!

Pátek před závodem se na stěně končilo hodně pozdě, do začátku presence závodníků zůstalo už jen málo hodin! Zbývalo ale nakreslit cesty, vyvěsit banery a pověsit odpadkové koše.

Crrrr, kontrola hodin... 7 h ráno... tak den závodu je tady... snad přijde dost pomocníků, nerad bych musel jistit dvě děti najednou!:) Než se rozkoukám, už přichází první závodníci, ale u prezenčního stolku nikdo neseď, tak si za něj sedám sám a snažím se uvést do "provozního" režimu. To se mi daří až s příchodem "Picky", který mě vystřídá, a já se můžu věnovat dalším "překážkám" pořadatele. V tom zdravím Míru Doseděla, hlavního rozhodčího, seznamuju ho s tím, co jsem si připravil, prosím ho o nakreslení závodních cest do papíru pro rozhodčí. S tím souhlasí, a tak můžu rozdělovat další úkoly. Tohle pověs támhle... prosimtě, támhle tímhle označ prosím top... v hlavě už se pomalu připravuju na oblékání do sedáku, lezeček a předlezení cest. Hele, další kamarádi, kteří přišli pomoci! Můžeš jistit, prosimtě? Jasně! Co kluci, rozhodčí můžete bejt? Jasně, jak nato? Rychlé školení, co a jak a co by, kdyby... To už koukám na hodiny, zjišťuju, že v těch půl desátý opravdu nezačnem.

Nakonec přijelo 42 závodníků a závodnic (30 kluků a 12 dívek). Trošku mě tedy uklidňuje, že nepotřebuju začít tak brzy. Předlezení nebylo nakonec tak hrozný, přeci jen jsem cesty lezl docela dostkrát při zkoušení. V 10 h a 10 minut se mohlo začít se závodem samotným! Nejrychleji měly kvalifikaci odlezenou obě kategorie B (nejmladší na těchto závodech), nejdéle lezli kluci A a J, protože se jejich cesta křížovala právě s cestou kategorie B. "Přestavba" plus dodatečné předlezení proběhly dobře, proto byla kolem 13:30 kvalifikace u konce.

První šly na finále nejmladší "běčka"; byla pro ně připravena zelená cesta středem stěny, kde klíčové bylo přelézt strukturu a následně "ufixovat" další černou. Mezi druhou Sabinou Večeřovou a třetí Janou Ondřejovou rozhodlo umístění z první kvalifikační cesty, protože úplně nepřečetly zmíněné místo a spadly stejně. Pak nastoupila Lenka Slezáková, ta nejspíš obtížné místo v cestě ani nezaznamenala a jako jediná ze všech finalistů dolezla do topu, kterým si ale nebyla jistá, tak ještě udělala pár kroků ve finálovce nejstarších kluků.

Poté nastoupili kluci, ti v cestě předváděli opravdu bojovný výkony! Prakticky úplně se zde změnilo pořadí z kvalifikace. Vítězové "kvaldy" skončili na šestém a pátém místě. Tady nejdále dolehl a na stupínek nejvyšší se postavil Kevin Výrostko, který dolehl prakticky až do stropu. Na druhém místě skončil Aleš Maršík, který trochu smolně přehlídnul chyt. Nebýt tohoto zaváhání, asi by i vyhrál... Třetí místo po povedeném výkonu připadlo Adamu Pavlovi.

Pak se do izolace zavřel zbytek finalistů. Já se naposledy nasoukal do lezeček, přestavěl stěnu na finále kluků (A+J), které šlo cca 20 lezeckých metrů zleva celým převisem až přes kolmou část lehce za půlku stěny, a zprava finále holek (též A+J). Kluci to měli těžký, už od třetí presky silový, dynamický kroky ve stropě, pak těžší krok na vymyšlení u hrany před bramborou, následný "technický nebo silový" úsek kolem brambory a pak ještě řádný kus do topu se závěrečným skokem. Kluci kategorie J zde bojovali pohledně! O jeden chyt zde vyhrál Štěpán Volf před Denisem Pailem a Mikulášem Kellerem, kterému už na kluky chybělo pár těžkých kroků.

Nejlepší podívanou dne asi předvedli divákům kluci kategorie A! Pro třetí místo dolehl a výkon nejlepšího juniora dosáhnul Honza Kendík. O stupínek nejvyšší se rozhodovalo mezi Vojtou Trojanem a Kubou Konečným. První lezl Vojta. Tam, kde ostatní padali, on vypouštěl nohy a problémy řešil velkou silovou převahou! Krásně přešel strukturu AIX uprostřed, přehodil nohy do kolmého, a to už ho čekal závěrečný traverz se skokem do madla... madlo však neudržel, takže mu chyběl jediný krok do topu ve finále. Poté už se čekalo, co předvede Kuba. Ten cestu lezl zase úplně jinak než Vojta před ním. Bylo vidět, kde a proč cesta dělala problémy předešlým závodníkům, lezl mnohem pomaleji než Vojta. Dolehl taky až do posledního kroku, kde si trochu pomohl černě zapáskovaným zápušťákem do odrazu, a topové madlo taky neudržel. Pro "tech-

nický incident" se mu muselo zapsat "skóre" 78, takže o pohyb skončil druhý právě za Vojtou Trojanem.

Holky mezitím potrápilo jejich oranžové finále. U holek "A" byly opravdu malé rozdíly a spodní boulder byl nad jejich síly. Třetí zde skončila Bára Petrlíková, druhá Katka Zemánková, která si ve finále zapsala stejný výsledek jako vítězka Míša Matůšová.

Holky juniorky spodní boulder přešly v pohodě! Druhá Verča Scheuerová spadla na konci prvního bubnu a vítězka Andrea Pokorná spadla až úplně v posledním kroku... To bylo na hodinách asi 15 50.

Stačilo už jen přinést stupně vítězů, předat všechny ceny, co se podařilo nashromáždit od sponzorů, všem poděkovat a všechny následně vyprovodit domů.

Díky, že jste do toho Jičína zase přijeli!!! Dík za milou atmosféru!!! Díky Českému horolezeckému svazu, firmám Rock Empire, Equilibrium slacklines a v neposlední radě díky jičínskému Hudy sportu v čele s Jirkou "Fugasem" Všetečkou! Díky Tomovi Binterovi a Mírovi Dosedělovi jako technickému delegátovi a hlavnímu rozhodčímu! A DÍKY kamarádům z Lezeckého kroužku Prachov, kteří neváhali a pomohli se vším, co bylo potřeba!!! Díky moc, hned se toho člověk bojí míň! Díky!:)

Vítek Lachman

Jak je dobré mít dvojku

Což znamená: mít druhého k sobě, s kým můžete i lézt. Což zachraňuje: nemusíte lézt kdesi po skalách sólo, i když vám to vůbec nevoní. Což pomáhá: nejste odkázáni jen na po lesích rozesté bouldry kdesi např. v Kateřinkách. Což spojuje: když prší, máte si s kým dát pivo a klábosit třeba o skalách. Což značí: nejste na ty skály sám. Což je: nejste na tom světě sám.

Když jsem utekl kamarádům z Jičína (nebo před kamarády?) do Liberce – tam prý je také mnoho míst, kde se skály vyskytují (ač k nim nevede taková příjemná cesta s batohem na zádech a na Ukrajině) –, zapomněl jsem na jedno, oni budou v Jičíně a já v Liberci.

Ze začátku jsem si s tím hlavu moc nelámal, dívka, která mě má celý život na krku a taky má trochu prsty v tom, že lezu, byla se mnou v Liberci a taky leze. Ale časem začala být moudřejší než já (to ostatně byla vždycky), a někdo doma rozum mít musí, a začala myslet i na jiné věci než na skálu. První trhlina. V úvodu svého libereckého tažení jsem tu měl některé Jičíňáky jako Dubáka, který mě v mých lezeckých začátcích zde pomáhal. Ale k němu začalo být také daleko. Druhá trhlina. Našel jsem si pár lidí lezců v jedné liberecké hospodě, ale ukázalo se, že nemáme podobné časové dispozice, nebo že pohled na lezení nemá podobnou optiku. Nebo: chybí nám něco společného. Tady se namítne: Ale to byste přeci na laně mohli vytvořit! Jenže ale – co to lidské v nás? Třetí a čtvrtá trhlina. Nezbylo mi nic jiného, než začít Pánubohu vracet, co jsem dostal nejprve od Kubase, Lachtana, Bambiho a Adama na Prachově: učit jiné lézt. Avšak kde brát? Na ulici?

Pak jsem zkusil oslovit jediného opravdového kamaráda v Liberci, se kterým jsem toho hodně kdekoli a kdykoli prožil. Petishe. „Petře, pojd’ se mnou lízt, to by se ti mohlo líbit.“ „Hele, Mílo, já nesportuju.“ „Taky jsem si myslel, že lezení je sport, ale není. Pojd’.“ „Ale co když tam někdo bude, nemám rád dělat

něco pohybového před někým.“ „Neboj, ve skalách budeme většinou sami.“ „Hm, tak jo.“ Nějak podobně mohl proběhnout náš první rozhovor o lezení. Pravdou je, že jsem věděl, že Petr už na vysoké jednou či dvakrát zkoušel lézt a prý ho to bavilo a docela mu to šlo, a proto jsem nešel do tak velkého rizika, jak jsem se snažil naznačit.

Díky klukům z Prachova jsem měl jasno, co „můj“ člověk musí mít: rozumět si se mnou („Ta tvoje Jitka je pěkná ženská, nezlob se, ale líbí se mi.“), být klidás a džentlmen („Jestli se neurazíš, vzal jsem ti ke svačině dvě piva a margarotku.“), ovládat černý a absurdní humor („Hele, nepadej, to bys mi pak zkazil celý odpoledne.“), být dobrý pařmen („Tak když teda prší, co se přejíst zmrzlinou a arašídama v čokoládě?“), ve chvílích strachu o mně nedávat strach najevo („Kdybys tam už dal nějakou smyčku, nevadilo by mi to a oba bychom mohli být klidnější.“), nebát se hovadiny, která má rozumný rámeček („Pojedeme lézt do Hodkovic, a pojedeme na kole, i když je to jen 17 km.“), brát skály jako dobrodružství, ve kterém nejde o čísla, ale o přírodu („Taky´s pod tím kruhem viděl toho trilobita? To byla krása.“). Hned při prvních pokusech o lezení se vyjevilo, že tohle všechno Petishe má, a proto spolu válčíme na skále již čtvrtý rok. Taky se ukázalo, že mít tátu hromosvodáře a lézt v dětství na stromy je také velká výhoda: Petr si umí nenuceně při lezení ulehčit, jak jsem se to ještě nenaučil. „Mílo, nevadí, že jsem v té cestě lezl i břichem?“ „Mílo, já jsem se tam nějak rozkročil, zapřičil se brýlema a vono to šlo.“ „To, jak´s to udělal, se mi zdálo těžký, tak jsem se jen opřel o tu polici kolenem a bylo.“

A když k tomu připočtu, že mě letos zachránil v lese kdesi za Čarodějem, kterého jsem v Ostrově v noci v dešti ve stavu omámeném netrefil o jedno údolíčko, tím, že řekl, tak budeme spát tady, neboť z toho nervózní a zítra toho Čaroděje najdem, a že na Suškách vylezl své první VIIb-c na prvním, že se osamostatnil a k lezení přivedl i svou družku, že mě letos vzal do Skaláku na dvě pře-

krásné 40m cesty a tak mi nadělil nejkrásnější lezecký den v roce, můžu směle prohlásit: je dobré mít kamaráda, kterej se ve skalách a kolem nich tak podobá klukům z Prachova, i když je to učitel jako já a je z Liberce.

Což znamená: mohu lézt s lanem, nemusím tolik do Kateřinek, s pivem si mohu ťuknout o další pivo v ruce partáka a vždycky mám s kým rozebrat, proč pytel nebo bez pytle a je mi rozuměno.

Milouš

Výprava na Unterholz

Při rozjímání u piva často plánujeme různé nápady a jedním z nich bývá obvykle i myšlenka navštívit písky našich saských sousedů. Samozřejmě sbalit se a vyrazit není tak jednoduchý jako si to pěkně naplánovat. Tentokrát se ovšem naskytla skvělá příležitost, a to svatba Pavlínky Dvořákové a Pepína Nežerky v Ostrově. Holky se dohodly, že dorazí do Ostrova už ve čtvrtek, aby Pavlínce pomohli se svatebními přípravami. Tak jsme se dohodli já s Vítkem, že jim tam nebudeme překážet a přetavíme naše hospodské plány ve skutečnost. Z Jičína za námi pak dorazí ještě Pepa, Bambi, Pavlík a snad i Mazi ml., který se stal na nějaký čas z Kanadna Pražákem.

Za cíl jsme si zvolili oblast Affenstain, kterou jsme kdysi navštívili s průvodcem Vacanem po jednom deštivém večeru v Ostrově. Velmi dobře si pamatuju, jak se mi tentokrát při pohledu na Bloßtock motala hlava. Někteří z naší výpravy si dokonce museli lehnout. Nejvíce mi však učarovala cesta Unterholz (Xb) na překrásnou věž Brosinadel, která čněla nad našimi bolavými hlavami jak varovně zdvižený ukazovák islandského ďábla z jedny písničky. Vzpomínám si dobře, že se i trochu kývala.

Cesta Bernda Arnorlda Unterholz (Xb) má pro nás zvláštní význam, proto jsme si ji vytkli za cíl výpravy. Já jako trenér a Vítek jako můj svěřenec. S ranním

rozbřeskem jsme vyrazili mojí červenou štikou z Ostrova k německým hranicím a za zvuku Matušкова Kladiva a tanečníka Bedy jsme byli za chvíli úderně naladěni na místě. Počasí nebylo po několik dní úplně nejlepší, a proto nás přivítal mlžný opar. Slunko se však prodíralo mlhou a náš optimismus nás rychle přemístil pod Bloßstock. Jak se dalo čekat, jeho severní železitá stěna byla ve spodní části pěkně zavlhá. Naštěstí můj tréninkový plán počítal i s touhle variantou, a tak jsme se s reptáním mého svěřence vydali k oblasti Wolfsfalle. Není to daleko. Obejít Bloßstock zleva, pak pět minut po cestě a strmým svahem vzhůru. Odměnou za přesun nám byl krásný, jižně orientovaný sektor s parádníma cestama. Začali jsme tou nejkrásnější – Champagnerriß (VIIc). Fantastická, 50 metrů dlouhá, mírně položená spára s jedním kroužkem byla ideální rozcvičkou pro mého svěřence a výstupem roku pro trenéra. Při zápisu do knížky jsme s úsměvem na tváři zjistili, že tu byli před týdnem Kořasovi. Nic naplat, Prachováci mají čuch! Vlevo od cesty Champagnerriß vede přes sokolíček a tupou hranu přes 4 kruhy další úžasná cesta Wolfsblut IXc/Xa. Tady jen trochu více klidu v technickém boulderu u druhého kruhu dělilo Vítka od on-sight přelezu. Trenér tentokrát zůstal na zemi hlídat pivo před všudypřítomnýma vosama. Cestu Globetrotter (IXa) jsme si už nechali na příště, protože do tohoto sektoru se určitě vyplatí vrátit.

Slunce už dávno rozpustilo mraky, a tak jsme se vydali opět k Bloßstocku. Tentokrát jsme zvolili cestu přes hřeben masívu Affenstainu, po kterém vede krátká ferrata. Kvůli tréninkovému plánu jsme museli odmítnout i skupinu německých ferratistek, které ohromila atletická postava a obratnost mého svěřence na železných žebřících, v žabkách a s naloženým batohem.

Severní stěna Bloßstocku dostatečně vyschla, abychom se po krátké prohlídce pustili do jejího prostoupení. V pravé části severní stěny, vpravo od výrazného vhloubení nastupuje trochu převislá cesta „Oh Lady“ (VIIIa), která je

vskutku krásná. Končí na velkém plató, ze kterého jsme pokračovali k vrcholu dobrodružnou cestou Edelweißweg (VIIc – r.1922). Trenér je spokojen, neboť povýšil svůj výstup roku a jeho svěřenec je zas o něco morálově silnější...

Po slanění se shledáváme s našimi druhy Pepou, Bambim a Pavlíkem a po vyprchání emocí z jejich dlouhé cesty vyrážíme k věži Brosinnadel. Zatímco Vítek obhlíží Unterholz, my s Bambim sledujeme, jak Pepa pádluje v úžasný 30m žabovací spáře, kterou začíná 100 metrů dlouhá cesta Talweg (IXa).

Vítek dává pár pokusů v Unterholzu, ale stěna je ještě dost zvlhlá, a tak si pro nás cesta i díky své obtížnosti zachovává nedobytnost. Bambi se pak přidává k Pepovi a Pavlíkovi do Talwegu a my jdeme omrknout jedno Xa v západní stěně Nonnengartenu, které Vítek cestou vyhlédl. Z nástupového plata pak sledujeme nádherný západ slunce, při kterém kluci štanďují u druhého kruhu Talwegu na Brosinadlu. Začíná se stmívat, a tak je nejvyšší čas vyrazit do bivaku na Falkenstein, který je tomuhle obrazu pozadím. Na parkáči u Falkensteinu se setkáváme s Mazim a společně vyrážíme do bivaku. Kytara, zpěv, iontové nápoje i nenápoje, a je zase ráno.

Mazi využívá ranní hladinky a naburácí statečně do Südriß (VIIa) jištěn Pepou. Vítek jde s Bambim zabojet o RP přelez cesty Buntschillernde Seifenblase (Xa). Já a Pavlík. koučujeme. Na obou frontách se bojuje statečně. Bohužel ve Vítkově případě RPčko nepadne. V Maziho případě je úspěšně dobyt druhý kruh, s Pepou střídají a uhání k vrcholu. Koučové jsou rádi, že to neprokoučovali.

Ovšem s Vítkem je dnes je naším cílem Teufelsturm. Situaci trochu komplikuje fakt, že nyní má naše šestičlenné družstvo celkem dvě lana. S jedním lanem necháváme naši veselou čtyřku na Falkensteinu a přesouváme se na Teufelsturm. Tady vybíráme jednoznačně cestu Teilseit Direct VIIIb, která vede po-

dél jižní hrany. Krásná cesta, co stojí za to. Ovšem pro trenéra, kterej vůbec netrénuje, a už toho včera tolik vylez a večer tolik vypil, je to těžký. Slaňujeme a čekáme na Bambiho s Pavlíkem. Potom co Mazi a Pepa slanili, Bambi s Pavlíkem si vzali lano a vylezli Südriß a následně se vydali se za námi. Nabádáme kluky, že by si měli Teilsseit Direct taky vylízt, ale Pavlík se vymlouvá, že mu spadnul písek do oka a že určitě nepoleze (nakonec se ukázalo, že to nebyla výmluva a Pavlík měl poškrábanou rohovku a vůbec celý oko zralý na amputaci). Donutili jsme ho aspoň, aby Bambiho odjistil. Ten cestu vyběhl stylem OS. U mě opakování cesty nepřipadalo v úvahu (ze zásady dvakrát jednu cestu v jeden den nikdy nelezu), a tak jsem musel svého svěřence namotivovat. Nadhodil jsem, že jestli není posera, tak to musí na druhým vylízt za deset minut. On se holedbal, že to vyleze na druhým za osm minut. Uzavřeli jsme tedy sázku, že mu za každých 30 s pod osm minut koupím v Ostrově jedno pivo. Vylezl to za 6 minut 30 s, takže vyhrál dvě pivka. Proč jenom dvě je jasný tomu, kdo se se mnou někdy vsadil.

To už se ale náš čas v Sasku naplnil a nastala chvíle kočovat na další štaci. Na svatbu do Ostrova, která by však vydala na samostatný článek. V hospodě Pod Císařem se jak jinak než u piva zrodil další nápad, a to vrátit se k Falkenstainu znovu za 14 dní a udělat tu open-air rozlučku se svobodou pro našeho kamaráda Honzíka Chrupu, který se zanedlouho taky ženil. Věřte, nevěřte, povedlo se to, ale to už se dočtete v dalším článku...

Bárbí [LKP&FCU]

Rozlučkové Sasko

Během roku se koná spousta akcí. Malé, velké, lezecké, nelezecké, chlastací nebo kombinované. Takové kombinované mají častokrát nevyzpytatelný a zábavný průběh, většinou se semele něco nečekaného a nepředvídatelného. Bylo tomu stejně tak i letos v září. Jeden náš kamarád si usmyslel, že si vezme jednu princeznu z Karlových Varů = jedna velká párty ve Varech. Svatbám často předchází i další věci než jenom ANO a výměna prstýnků. Kamarádi ať už ženicha, nebo nevěsty uspořádají takzvanou rozlučku se svobodou. Honzik chtěl vzít kamarády v rámci svojí veselice na naši milovanou chatu Yetti. Rozlučka se blížila a blížila, tudíž chtíč solení na Yettici byl větší a větší, až najednou...

Až najedou jiná naše Prachovská princezna měla svatbu s princem Ostrovským a my s Barbuchou vyrazili před veselící na soustředění do Saska. V Sasku jsme zdolali vyhlášený „Blozstock“, „Tuefelssturm“ a „Falkenstein“, náramně jsme se poveselili a řádně jsme se v Ostrově rozloučili s kamarádem Mazim. Při té příležitosti, když to bylo tak prýma, nás napadlo přesunout rozlučku právě pod Falkenstein!

Honzik měl z tohoto nápadu převelikou radost a hned jak mohl, rezervaci na Yettici zrušil, čímž nás „odsoudil“ na víkend pod Falkem. Dny běžely, běžely, běžely a běžely...a my se těšili a těšili! Až přišel krásný první víkend v září a já se nemohl dočkat, až mě v pátek odpoledne Dáňa nabere a my vyrazíme do Schmilky. Na cestu jsme ještě v nápojce nabrali 2x 15 L „Radka“ 12°, něco do břicha a zajistili a dost energetických tyčinek unterholz. Blik, cvak...

Najednou sedíme v převisu pod sleněním z Falka, narážíme sud, zpíváme, hrajeme a prostě řádíme, jak to umíme! Řádění nabírá vysokých otáček a v tom si říkám, že mě děsně láká jít lízt. Netroufám si ale posoudit, zda dokážu ještě lízt, nebo už jsem na to moc nasolenej!:) Aby tedy nevzniklo „fópá“ беру lezečky a vyražím na průzkum, zda to bude na lezení. Moje zjištění je takový, že lízt

„umim“, ale je to děsná švanda. Vracím se proto zpět do tábora s tím, že potřebuju jističe a fanoušky a jdu prostoupit – Buntschillernde Seifenblase – Mýdlová bublina. To je jedno z prvních Xa v Sasku od Berna Arnolda. Sice trošku těžký na můj stav, ale zase o to líp jištěný a stějně jsem to znal jen já 😊

Fanoušci byli z mého nápadu úplně nadšený! Hned se všichni přesunuli i s pivem a kytarou pod nástup. Já si vzal do kapsy „kazů“, navázal se na lano a vyrazil. Všichni zpívali a vřískaly a byl to faktys zážitek! Moje světýlko z čelkovky lezlo výš a výš, až jsem dolehl do mega madla a vytáhl kazů. To se teprve strhnul koncert a kvičení! Nakonec jsem s obtížemi u 4. kruhu cestu prolehl celou až k 6. poslednímu. Tam jsem vyhecoval Adouše, ať jde za mnou, ale nejtěžší místo nepřešel. Poté co jsme slanili dolů, začaly oslavy návratu na zem. Předvedli jsme ukázkový stavění, otočili kruh ve XIIa, hráli na babu a vůbec to byl hodně kvalitní večer!!!

Druhý den ráno se nám vstávalo trochu ztěžka, nebylo se taky co divit... a to se vypila pouze první půlka sudu, takže asi 20 piv... Hned po probuzení (bylo krásně) se pod „Falk“ nahrnuly davy lezců, maminek a miminek. Do toho jsme se my, vagabundi z Prachova, začali probouzet s kocovinou různého stupně. Mně bylo docela špatně, a i proto jsem byl po ránu s výběrem cest opatrnější! Moc se to ale nepovedlo... vybral jsem si středem jižní stěny Direkte Sudwand. První kruh ve 20 m, k němu trošku lamavé a dost jsem bloudil. Utrhl jsem asi „milión chytů“ a nakonec jsem se zalekl spáry nad prvním kruhem a slanil po docela dlouhým boji zpět na zem. To už si ale Dáňa dával „x-té“ pivo a říkal, že ten Falkenstein je taková lezecká O2 aréna na fandění, že se mu tady moc líbí a byl unešenej z těch kruhů vysoko. Šli mu z toho úplně oči navrch hlavy! (Dáňa je naprostý nelezec a atmosféra ho totálně pohltila).

Mezitím se jiná skupina rozhodla Falk zdolat cestou „Šustrweg“, jedná se o klasickou III a měli z toho vynikající zážitek! Ve trojčlenném týmu jim to dalo

taky řádně zabrat! Mezi tím jsme s Adamem obešli asi 2x Falk dokola a hledali, co nám padne do oka...

Mně se líbila pěkná cesta s názvem Über den Drachenrücken IXa, což jsme hned přejmenovali na „Uber Drakojdy“, ale při pohledu na 2 kruhy na těch 80 m se mi pěkně stáhla prdýlka a opotilo čelíčko! Nakonec jsem zvolil zase sportovnější Happy Day Station, krásnou Xa od Saské legendy Berna Arnolda. Osm kruhů v severní stěně, těžký místo střída ještě těžší, více méně cesta bez většího chytu. Padám, sedím... padám a zase padám. Nakonec ale dolezu k poslednímu kruhu a přemýšlím, zda to nezkusit atakovat na „RPéčko“. Pak si ale říkám, že dám taky prostor se ukázat Adamovi. Ten obejde Falk ještě jednou, ale nic si nakonec nevybere... Já si vybírám na příště úplně novou „desítku“ vedle Ganji, co jsme lezli kdysi s Vlašínem, a následně nás vytrestala Regina-Wand. Kluci se mezi tím popasovali s druhým soudkem a přemohli se narazit druhý (už nás zbývalo jen 5 na těch 30 piv – nakonec odjel i Adam, takže 4 ☹).

Adam si nic nevybral a mě mrzelo, že jsem se nepokusil o ten Happy Day...Po krátké (čudi) pauze se rozhoduju, že zkusím výlezt bez odpočinku u kruhu Mýdlovou bublinu, tentokrát už za světla bez pádu. Jdu na to! První kruh, druhý kruh, třetí kruh. Dolezu do madla, kde jsem měl předešlý večer sólo na „kazů“. Hlásím dolů, že jsem tady včera hrál a všichni docela koukali, co jsem to vůbec večer lezl, pač potmě to nevypadalo tak „monstrózně“. Nejtěžší místo se mi s vypětím všech sil daří a následný úsek přes erární hodiny i s 10metrovým odlezem taky překonávám. To už kluci čučeli jak puci, co jsem se rozhodl lízt nasolenej po tmě. Nakonec jsem to proboujel až nahoru, slanil a mohli jsme si jít zase v klidu sednout k sudu s pívem a oslavit parádní den.

Bylo to krásný!! Sobotní lezení, sluníčko zapadalo, vítr pofukoval... na sud jsme ulovili i sasíky! Nějací dva si s námi dali dost piv a museli odcházet nasolení jako čuně! Pak jeden vykulenej přišel s natrženou kevlarkou, do který poslal

15metrovou tlamu na „Uber Drakojdech“, tak jsme mu dali pivo a hned mu bylo líp! Večer se chýlil...

Všichni jsme postupně vytuhli a probudili se až ráno, dopili jsme zbylej chlast, užili si saskou euforii a vydali se zpátky k nám do ráje. Byl to krásnej víkend! Akce nakonec nebyla až tak lezecká, nýbrž spíš kombinovaná, jak jsem o tom psal v začátku článku. Ale jak mi říkal právě náš kamarád Mazi: Lezec (nebo horolezec) není živ jen z lezeckých výkonů 😊

Prostě se taky cení všestrannost 😊

Pro výročku LKP sepsal ve Španělsku 17/2/16 *Lachtan ml.*

Letní procházka Wilder Kaisrem s trochou povídání

Jupí! Další zastávka na našem měsíčním výletě [Šlajervasrfal]. Hmm, co a kde to je? Nikdy jsem o tom neslyšel... Prej domácí hřiště „Huberů,, – supr převisy a všude samý pecky, tvrdí Kvjet. Hubery mám rád, to mi stačí... Jedem! Kemping vypadá slušně. Lesík, potok, kostelík a kousek loučky na válení. Rozbízíme základní tábor asi na 20 metrech čtverečních. Vaříme... Zanedlouho doráží uvítací výbor, asi nějaký místní papaláš. Varuje... NO FIRE, PLEASE. Tak OK! Vaříme v autě. Za chvíli je tu zas, jen v novém autě a obleku a už nás žene! AUCH!MARSCH! Zmrd! Stojí nad námi a čeká, až se sbalíme. Velím nespěchat.

Sedíme v autě, zvažujeme situaci. Vítek hledá v průvodci náhradní oblast, mezitím mu volá táta... Doporučuje Kaizr. Vítek se na to netváří, ale řídím já. Navíc takový znamení..! Zabíráme si „našich“ dvacet metrů a už si to kempíme na parkáči v Kaizru. Na zítra prej parádní cesta Pumprisse, doporučená starým Lachtanem, tak prima! 1.RP Bernd Arnold, uvádí (varuje) průvodce. Nechci to podcenit jako na Marmošce a balím všechno, co se píše v průvodci. Sada tohohle, sada támhletoho, fůra věcí... Kvjet běduje, že používáme stejně jen dva

frendy... Dávám mu za pravdu a náklad zmenšuju. Vklíněnce na výlet nejedou. Sestup nechávám nastudovat Víťu. Jasný, jasný, tvrdí! Čudíme...

Brzké vstávání a už to valíme. Nebylo to tak zlý a u nástupu jsme v cukru-letu. Ty vole, to je spára, jo? No... spíš trhlina! Hustý! Trochu se mi zvednul tep... Tak jo! Co s sebou? A kudy sestup? Ptám se lídra. Neví... Cože?! Jak nevíš?! Si to zkus studovat sám, když je to v němčině... Pěním. Vítek se snaží zachránit situaci a odborným okem tvrdí, že štandy dobrý... Slaňuje se určitě stejnou cestou... (Určitě!) „Přinejhorším nahoře zavolám taťkovi, on si to pomatuje.“

Hmm..co s tebou? Lezem na lehko, berem jen vodu a sváču. Lídr začíná. Zajímavý, shodujem se. Střídáme se. Jupí! A kua! Bojuju jak o život, nechci se vzdát! Ne... už to šulim, jak můžu. Hurá, štand. Slyším, jak Kvjet funí... chválí... Dál jde on, pak zas já. Stejný dějství jako předtím. Zase boj! Zakládám všechno, co můžu, předvádím cirkusový, artistický kroky, ale štand vítězně dobívám. Jsem celej nateklej. Ideální lezecký podmínky! Běduju. Vzdecháme... Slunce nás nemilosrdně peče. Možná jsme si to s jižní stěnou měli rozmyslet. Odhaduju teplotu na bod varu. Tohle nedáváme a zdrháme do vedlejší cesty, která se zdá částečně ve stínu. Jen se zdá... aspoň, že je trochu lehčí. Po několika délkách se počasí zásadně mění a začíná hřmít. Ajajaj! Přepínáme na rychlejší mód, Vítek turbo.

Zatím s nulou zásahů blesků stojíme na vrcholu. Čekám, až se mi naježej vlasy. Zpáteční cesta stejným směrem scifi, a tak Vítek běhá po vršku a hledá, až nachází něco jako štand. Nic lepčího není, tak jedem! Jen na druhou stranu Fleischbanku... Za chvíli jsme dole a bouřka ustává. Hurá! Usměvy na tváři. Ještě kousek pod nástup, to dojdem v lezečkách a je vyhráno! Hm... Tak ne, jdem na boso... Tehle kousek se nakonec mění na 3hodinový peklo! Co krok, to Au. AU. Úsměv střídá kamenná tvář, potom škleb. V myšlenkách mám své zelený kecky,

až jsem ztratil Vítka! Volám! Za chvíli se ozve sedící na kameni, běžující, jak ho to už sere... Povzbuzuju, boty už nejsou daleko! A fakt! Už je vidím! Jupí!!! Považuju to za největší výhru. Úsměvy se vrací!

Dohadujeme se, že o tomhle mluvit nikde nebudem, ale mně to nakonec nedalo...

Bambi

Báje o Kladivu

Óóóóóóó, jéééééjéééé... óóóóóóó, jééééééé. Bylo by to krásný, bejt bleskem nebo bouří, bejt vodou nebo trávou, bejt větrem co vál, bejt kladivem v pěsti, bejt jiskřičkou v kouři a kovadlinou bejt a znít a ocelově zvonit, jóó to bych si přál!!!

Znáte? Písnička Kladivo od Waldemara Matušky! Co se ale vybaví mně při téhle písničce? Mně se vybaví zlej zelenej rajbas v podoblasti Babinec u nás na Prachově! Pravda je, že se ještě k honosnému názvu Kladiva přidá ještě cesta s názvem Mzda strachu.

To už při pohledu na tuhle "krasavici" má člověk opravdu sucho v krku a motýlky v břiše při pomýšlení, že se jen pokusí o pohlazení mechu v ukložené stěnce.

Poprvé tomu bylo v roce 2010, já byl s Kynčlíkem a Ninou v Arcu a do toho nám přišla SMS zpráva od Maziho: Dne "toho a toho" se uskuteční stavění na Kladivo. První, co jsem si říkal, že to je škoda, páč ještě budem v Arcu. Druhá věc, co mě napadla hned v zápětí, že jsem zvědavej, kdo se do toho pustí na prvním konci lana. Tipoval jsem Ještěra či snad Adama... nikdo jiný mě v tu chvíli nenapadl. Hříčka osudu ale zařídila, že se den D odsunul o nějaký den dozadu a my se stihli z Arca navrátit na pokus!

Celej natěšenej vyzvedávám Maziho v Holíně a nedočkavým hlasem se ho ptám, kdo že to poleze na to Kladivo? On se na mě podívá trošku překvapeně a odpoví – Ty, vole! Aha... Ale já to vůbec lízt nechci! :) Mazi mě uchlácholí, že už sehnal lidi, kamery a všecko, že už se to nedá zrušit! Já se chlácholím tím, že se stejně stavění nepovede a zachovávám klid na duši! Ještě mi to vydrží při příchodu do Babince, když vidím, jak je to zelený, jsem v klidu!

Najednou se ale staví kláda, já už se strachem v očích se po ní sunu, až jsem nadosah k přirezlému kruhu v zeleném rajbu. Čistý zlo! Pak se dá kláda stranou, že se jde jako naostro. Přes Barbího hlavu chytanu výšvihové chyty, pyramida se rozpadne a v tu chvíli za 3 sekundy visení mám takový bandasky a těžko na těle, že mi nezbývá nic jinýho, než se pustit. Do druhýho pokusu se hodně nadechnu čerstvýho vzduchu a výšvih ke kruhu už zvládám. Co mě ale čeká pak = čistý peklo na druhou!!! Zelenej rajbajbas, kterej jsem do té doby ještě v takový obtížnosti nikdy nepotkal!

Nicméně mě od té doby mě Mzda strachu provázela v každým černým snu, čistá noční můra! :)

Pak ale zbylo hodně piva v sudu po posledním slanění 2011. Honzika Chrupu tehdy napadlo udělat dopitnou pod Kladivem, že si zkusíme stavění a bude legrace! Dobrá tedy! (Utěšen pocitem, že se stejně nesejde dostatečný počet "stavitelů") Leč jsem se pěkně zmejlil! Sešlo se nás úplně přesně! Druhým pokusem jsem zase u kruhu a moje pokusy jsou stejně marný jako rok předtím. Zjišťuju taky, že v takovýmhle zeleným stavu to nemá moc cenu zkoušet, protože nevidím nerovnosti na skále a je to zle čitelný. Takže zase bída, bída a bída! :((po tomhle pokusu se strhnul pěkný závod, kdo vypije poslední pivo ze sudu a že jich tam bylo! :))

Kladivo mi tímto ale stouplo do hlavy ještě víc, říkal jsem si, že to přece nemůže bejt až tak nedobytný!!! Rok 2012 a 2013 jsem po pískařské stránce

trošku vyžrál, vylezl jsem cesty, o kterých jsem vždycky snil. Tak jsem si říkal, že bychom mohli v dalším roce očistit Kladivo a pokusit se snad už o finální pokus! Čistění dost vyhecoval Bambis, jednou tam šel dokonce sám, pak jsme se tam sešli spolu a skála hned vypadala líp! Ale jediná chvíle, kdy jsem byl pod Kladivem, bylo na Prachovském výšvihu, to tam tenkrát Bóča hodil šavli a zhatil tím náš atak pódiového umístění. Žádnému lepšímu výkonu se v roce 2014 na Kladivu nedostalo.

Až přišel rok 2015! Rajbas ještě nestačil zarůst, touha byla veliká a tělo zapomnělo na strach a nástrahy z ukloněné hladké stěny! Proběhla i jediná očišťovací fáze, takže bylo vše připraveno.

Dohodl se den, stavěči, jistič Mazi byl shodou okolností na výletě v ČR, takže nic nechybělo! Lezec se taky cítil připraven! Radši jsem přišel dřív, dočistil klíčové pasáže a "s nejistotou se začal těšit". Diváků dorazilo snad milión, a to jen potvrdilo krásnou atmosféru člověk versus skála.

Na první pokus se pyramida postavila blízko skále, tudíž jsem byl hrozně zakloněnej. Na druhý pokus se vše povedlo a já zase koukal "na starej známej kruh". Pak jsem ale zjistil, že lezečky, kterými disponuju, jsou buď moc tvrdý, nebo měkký, nebo jsem byl jednoduše přemotivován. Nedostal jsem se totiž ani do místa, kde jsem byl první a druhej pokus :(

Osud ale zafungoval znovu, když náhodou měl čas Adam a taky přišel pod Kladivo. Stačilo ho maličko pošťouchnout, strčit mu konec lana pod nos, about ho do lezeček a šel na to! První pokus nebyl špatnej, na druhý pokus se dostal do dobrý římsičky na nohy, tam ujel. Hned třetím pokusem udělal "new high point" na Kladivu, to už jsem věřil tomu, že to vyleze! Čtvrtý pokus se brilantně vymrsknul do římsičky nad kruh, udělal krok doprava ke hraně, a to už se plazil do dobrýho chytu asi tak 4m nad kruhem (v tu chvíli byl už případný pád velice eskapádní).

Adam byl rozjetej jek hurikán! Ukázal nám, že se Mzdy strachu nebojí a vlastně ani moc v danou chvíli neví, co strach je! Závěrečné místo, kde případný pád znamená více méně jistou zem, překonal jako... jako hov... (Já to teda neviděl, protože Mazi v tu chvíli držel jistítko jen dole a já jen nahoře asi metr nad ním pro případné nejrychlejší zabrání lana.)

Trvalo to proklatě krátce, než tenhle úsek překonal, pak už jenom dolů zahlásil: Zruš! Uffff... cítil jsem úlevu i za Adama, páč jsem se bál nejspíš víc než Adam! Pak se dostavila veliká euforie, připadal jsem si, že jsem tam vylezl taky, ač jsem byl nejdál asi tak metr nad kruhem. Byl jsem rád, že se Kladio podařilo zdolat! Já už bych to asi lízt nemusel, ale třeba se z týhle kratochvíle stane pěkná tradice a letos se tam sejdem zas! :) Celá tahle pětiletá taškařice Kladio byla krásná a mě na ni zbylo spousty krásných, matných i ostrých zážitků! Ještě když jsem pak poznal píseň Kladio od Waldemara, ta to celá potrhla! :) Johohó, bylo to krásnýýý!!!

Lachtan

Rok našeho kroužku v heslech dle stránek *lkp.cz*:

2. ročník závodu Jump session pořádaný Mírou Jedlou (13. 3. 2015);

Prachovský FIČÁK pod vedením Vaška Ještěra Novotného: běh napříč čtyřmi ročními obdobími (11. 4. 2015, 19. 6. 2015 ...);

Prachov – brigáda 26. 4.: tentokrát bez parkovaček;

Stěna se na období venkovní lezecké sezony uzavírá (15. 4. 2015);

Kroužek dětí pokračuje od 5. 5. na Prachově;

26. 5. 2015 Ruda vyhlašuje termín přihlášek na oddílový zájezd do Vysokých Tater na Zelené pleso, který se uskutečnil 6. – 11. 10. 2015;

Prachovský výšvih: již tradiční taškařice s basou pořádaná Bárbím 13. 6. 2015;

17. – 18. 7. se uskutečnila Prachovská 24hodinovka, pořadatel Prochor (1. Ještěr–Kubas, 2. Prochor–Ježek, 3. Míra–Péťa);

14. 8. Adam za pomoci cvaklého kruhu z předchozího Lachtanova neúspěšného pokusu se stavěním zdolal bez stavěčů Mzdu strachu, čímž Lachtanovi natrhl prdelku;

6. 10. začal Kroužek dětí 2015/2016;

20. 10. byl zahájen Kurz nováčků 2015/2016;

V neděli 27. 9. se (za mrmlání některých, že Václav je 28. 9.) oslavoval sv. Václav na sv. Václavovi na Prachově;

7. 11. Píca hodnotí průběh brigády na Yettici;

35. ročník memoriálu I. Špitálského a V. Charouska se konal 28. 11. (zvítězil Bóča při absenci Vlašína, v ženách byla nejrychlejší Madla Ticháčková a v juniorech Petr Vacek)

25. 12. se sešla velká banda na koncert Tkáňat ve sklípku Maňána

